

Giới thiệu Thay Đổi - Lạc Y Thần

Bạn đang theo dõi truyện Thay Đổi - Lạc Y Thần của tác giả Lạc Y Thần, đây là tác phẩm đô thị hay nói về Ân Nguyên Thần - Ôn trọng, anh mang một tính cách trầm tính, cẩn thận thể hiện khí thế của một doanh nhân thành đạt.

Và người còn lại là Cố Nguyên Hy: Lạnh nhạt, ít nói, ngôn tình, luôn biết cách nhẫn nhịn, nếp sống tự lập, có xu hướng nội tâm bình ổn.

***

Ân Nguyên Thần bị con đau bắt ngờ ập đến đánh cho tỉnh lại. Sau mọi chuyện, anh mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn trần nhà trắng muốt cùng chùm đèn pha lê toả ra ánh sáng dịu dịu kiểu cũ mà ngỡ ngàng một hồi.

Ân Nguyên Thần ngồi dậy. Gương mặt tuần tú diễm tĩnh nhìn xung quanh phòng một lần. Đây là thói quen của anh hình thành sau rất nhiều năm ở trên thương trường lăn lộn. Từ rất sớm đã hình thành loại tính cách không gấp gáp không nóng nảy. Mặc dù chính anh còn đang không hiểu, tại sao anh lại ở chỗ này? Tại sao anh có thể mở mắt?

Ân Nguyên Thần nhớ rất rõ, anh đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

Đau đầu quá!

Ân Nguyên Thần bị con đau bắt ngờ ập đến đánh cho tỉnh lại. Anh mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn trần nhà trắng muốt cùng chùm đèn pha lê toả ra ánh sáng dịu dịu kiểu cũ mà ngỡ ngàng một hồi.

Ân Nguyên Thần ngồi dậy. Gương mặt tuần tú diễm tĩnh nhìn xung quanh phòng một lần. Đây là thói quen của anh hình thành sau rất nhiều năm ở trên thương trường lăn lộn. Từ rất sớm đã hình thành loại tính cách không gấp gáp không nóng nảy. Mặc dù chính anh còn đang không hiểu, tại sao anh lại ở chỗ này? Tại sao anh có thể mở mắt?

Ân Nguyên Thần nhớ rất rõ, anh đã chết rồi!

Sau khi quan sát một hồi, từ sâu trong thâm tâm, Ân Nguyên Thần rung mình. Không phải vì gì khác, mà là, hình như anh trùng sinh rồi.

Ân Nguyên Thần không thể làm lẫn được. Đây chính là cách bố trí phòng anh ở nhà cũ. Vậy có nghĩa là anh trùng sinh vào đoạn thời gian từ mười lăm tuổi trở lại. Anh nhớ được, năm mười sáu tuổi, anh tự động chuyển nhà ra ở riêng. Mà ở chỗ này không phải.

Ân Nguyên Thần vùng vẫy, chân chạm xuống nền lạnh băng không khỏi hơi co rụt lại. Nhưng anh không sợ, thậm chí còn có chút vui sướng. Cảm giác được con lạnh len lỏi và từng lỗ chân lông, làm đông cứng từng tế bào khiến cho anh sâu sắc cảm nhận được mình còn sống. Là thật sự còn sống. Không phải giả!

Ân Nguyên Thần vốc một vốc nước mát lên rửa mặt. Anh thật cẩn thận nhìn vào trong gương. Trong gương lúc này có một thiếu niên. Gương mặt non nớt khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi. Làn da thiếu niên rất trắng, ngũ quan nhu hoà, ẩn ẩn còn hiện ra nét tuần tú chưa kịp phát triển.

Ân Nguyên Thần nhếch môi phát ra tiếng cười khẽ. Hồi đó anh rất nổi tiếng trong đám bạn học, cũng có nhiều nữ sinh ái mộ. Nhưng bây giờ nhìn lại ngũ quan hồi nhỏ của mình, anh chỉ thấy thật ngố, thật non nớt. Cũng không biết những nữ sinh kia rốt cuộc chăm anh ở điểm nào. Còn người kia, cậu ta rốt cuộc là đã thích anh vì cái gì.

Ân Nguyên Thần ra khỏi nhà vệ sinh. Anh vắt cái khăn tắm trên cổ. Tuy ý lau đi vài giọt nước ẩm ướt trên mặt và trên tóc. Trong lòng bắt đầu làm ra phán đoán xem thời điểm trùng sinh chính xác của anh là ở điểm nào.

Nếu như anh đoán không lầm. Đây hẳn là thời gian người đó đến sống ở nhà anh. Nhưng là trước hay sau thì anh không biết rõ.

Mọi thứ vẫn là từ từ tìm hiểu mới tốt. Giục tốc, bất đạt a!

"Thiếu gia, cậu đã dậy hay chưa?"

Ân Nguyên Thần bị cắt ngang suy nghĩ bởi một giọng nữ trung niên. Anh hơi nheo mày, nghiêng đầu, theo bản năng phán đoán xem người đến là ai. Trái

qua một đời, cũng có rất nhiều thứ sớm đã quên.

Qua khoảng một phút không sai biệt lắm, Ân Nguyên Thần mới nhớ ra giọng nói này là của Mary - Quản gia lâu năm của Ân gia.

Anh nhớ rằng, Mary đối với anh rất tốt. Nhưng bà lại đặc biệt không thích người kia. Không biết là vì lý do gì. Trong khi cha anh cực kỳ yêu thương bảo vệ người kia, bà đối với người kia rất lạnh nhạt. Giống như chỉ làm tròn trách nhiệm của một người hầu, không có thân cận.

Kiếp này trùng sinh lại, Ân Nguyên Thần nghĩ muốn thay đổi quá khứ một chút.

"Mary, tôi đã tỉnh!"

"Thiếu gia, lão gia gọi cậu xuống lầu ăn sáng. Cậu sẽ xuống chứ?"

Ân Nguyên Thần nghe lời đối thoại này thật quen tai. Kiếp trước, khi người kia chuẩn bị theo mẹ cậu ta đến đây, Mary cũng lên hỏi anh một câu như vậy. Nhưng hôm đó anh không xuống, muốn dùng thái độ bài xích này để cha bỏ đi ý định đưa người phụ nữ kia cùng con riêng của bà ta về nhà.

Kiếp này, anh cũng sẽ không làm như vậy!

"Tôi sẽ xuống, ngay bây giờ!"

"Vâng, thiếu gia!"

Người bên ngoài hơi ngạc nhiên nên âm sắc dừng lại một giây. Bất quá rất nhanh liền trở lại bình thường.

Ân Nguyên Thần đợi tiếng bước chân thật nhỏ đi xa mới đứng dậy. Anh đi về hướng tủ quần áo, lấy ra một áo sơ mi trắng cùng quần âu mặc vào.

Dù thân xác này mới mười lăm tuổi. Nhưng trên thực tế, Ân Nguyên Thần đã ba mươi. Anh dĩ nhiên muốn ăn mặc sao cho chừng chạc một chút. Chỉ là, thân hình nhỏ gầy cùng với gương mặt non nớt này quả thật rất không thích hợp với kiểu ăn mặc chừng chạc.

Ân Nguyên Thần nhìn mình trong gương. Không khỏi có chút tiếc rẻ đối với thân thể kiếp trước.

Anh ở kiếp trước rất biết cách bảo dưỡng cơ thể, lại thường xuyên tập gym nên rất khỏe mạnh, tinh tráng. Còn thân thể này, nhìn kiểu gì cũng rất giống tiểu bạch kiểm. Để có được cơ thể như kiếp trước, anh phải tốn không ít thời gian cải thiện đâu.

Ân Nguyên Thần từng đi xuống cầu thang. Anh đứng lặng nhìn người đàn ông đang nghiêm túc đọc báo hồi lâu. Trong lòng đột nhiên có một loại xúc động không nói thành lời.

Kiếp trước, tình cảm của anh với cha Ân không tốt. Nói chính xác là từ khi ông có người phụ nữ khác và quyết định đưa bà ta cùng người kia về nhà. Thì anh và ông đã có không ít lần lục đục.

Ân Nguyên Thần nhớ được. Lần hai cha con xung đột mạnh nhất chính là năm anh mười sáu tuổi. Sau lần đó anh cũng dọn ra khỏi nhà chính Ân gia. Hằng năm, số lần hai cha con gặp nhau đều chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Phần lớn thời gian anh đều ở bên ngoài, đi học rồi đi làm. Chỉ duy nhất ngày giỗ mẹ anh mới chủ động về Ân gia, còn ngày thường quả thực dù là một cuộc gọi cũng lười phải cố gắng.

Giờ phút này, một lần nữa nhìn thấy cha Ân. Không biết từ lúc nào, Ân Nguyên Thần đã bật thốt lên.

"Cha!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nói Chuyện

"Cha!"

Cha Ân nghe Ân Nguyên Thần gọi khi đang cúi đầu đọc báo. Vừa nghe thấy từ ngữ thân thiết ấy đã khiến đầu vai ông thoáng run rẩy một hồi.

Cha Ân không nhanh không chậm ngẩng đầu lên. Thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh nhưng sóng mắt không ngừng chuyển động đã tiết lộ tâm tình của ông vốn không hề bình tĩnh như ông vẫn thể hiện.

Ân Nguyên Thần rũ mắt, vừa vặn che giấu tâm tình cũng đang lắng đọng trong đáy mắt bản thân. Anh bắt đầu suy nghĩ xem đã bao lâu chưa dùng kính ngữ này nói chuyện với cha rồi.

Hình như là sáu tháng trước kể từ thời điểm này. Khi cha bắt đầu đề cập với anh ông đã có một người phụ nữ ...

Ân Nguyên Thần khe khẽ thở dài. Bước chân lại thong thả đi xuống lầu. Thật tự nhiên ngồi vào vị trí đối diện cha Ân, lặng lẽ đan hai bàn tay vào nhau, đặt lên bàn.

Marry nhanh chóng đem ra một phần đồ ăn sáng cùng một cốc sữa trắng đặt lên bàn. Phần đồ ăn sáng giống hệt cha Ân, nhưng cha Ân dùng cả phê còn anh phải dùng sữa.

Đáy mắt Ân Nguyên Thần thoáng chốc hơi co rút. Bàn tay nâng lên một hồi lâu vẫn chưa hạ xuống. Cuối cùng dừng lại bên cạnh miệng ly, vẫn phải nâng lên nhấp một ngụm.

Kiếp trước, khi chưa được mười sáu tuổi, cha vẫn không cho anh dùng bất kì loại giải khát nào ngoài sữa. Nhưng từ khi chuyển ra ở riêng, thứ anh hay uống nhất là cà phê.

Bây giờ đột nhiên phải uống lại dù có chút không quen nhưng lại mang theo một tư vị khác...

Hoài niệm!

Ân Nguyên Thần chậm chậm ăn hết đồ ăn sáng. Lại uống hết ly sữa trên bàn. Cha Ân cũng như vậy, nhìn ông có vẻ thật thần nhiên nếu như bỏ qua ánh mắt chốc chốc lại nâng lên nhìn anh chăm chăm.

Ân Nguyên Thần ăn rất nhanh, nhưng tư thế vẫn thật ưu nhã. Đây chính là thói quen của anh tạo thành khi đi làm.

Thời gian phần lớn anh đều phải làm thêm giờ, đi công tác, gặp khách hàng kí hợp đồng. Thời gian dành riêng cho bản thân rất ít. Đôi khi còn phải khấu trừ giờ ăn để làm việc.

Nhưng Ân gia vốn là một gia tộc lâu đời. Trong người anh chảy một nửa dòng máu của hoàng gia Anh. Nên dù làm việc bận rộn bắt buộc phải nhanh nhẹn vẫn không thể làm mất đi khí chất ưu nhã từ lâu đã ngấm vào xương tủy.

Cha Ân nhíu nhíu chân mày. Ông nhạy cảm nhận thấy hôm nay Ân Nguyên Thần hết sức kì lạ. Khí chất tản ra trên người vừa cao quý vừa thành thực. Nhìn thế nào cũng không giống một thiếu niên mười lăm tuổi mà càng giống người đàn ông đã ba mươi hơn.

Nếu như không phải gương mặt vẫn thật quen thuộc như cũ, ông thật khó có thể tin người trước mặt chính là con trai mình.

Lẽ nào ông muốn đưa Tiệp Hoan về nhà lại tạo thành sức ép đến Nguyên Thần như vậy?

Nghĩ đến điều này cha Ân không khỏi rủi rứt phiền muộn. Nếu như Ân Nguyên Thần vẫn như cũ chơi đùa tiểu tâm tư. Ông có lẽ không ngại cùng con trai đấu. Ông tin cuối cùng con trai cũng nhận ra Tiệp Hoan là người tốt.

Chỉ là phút này con trai thành như vậy, ông lại có cảm giác nhụt chí muốn thu chân. Nháy mắt giống như đã già đi cả chục tuổi.

Ân Nguyên Thần không hề hay biết rối rắm trong lòng cha Ân lúc này. Anh dùng xong bữa sáng cũng không rời đi mà vẫn ngồi tại chỗ chờ cha Ân dùng xong bữa sáng.

Anh chính là muốn cùng cha Ân nói chuyện. Mạnh mẽ hoá giải tất cả hiểu lầm từ trước đến nay. Đồng thời cũng bày tỏ ý muốn hai người kia có thể ở cùng bọn họ.

"Cha, cùng con nói chuyện có được không?"

Mi mắt của cha Ân vừa nghe Ân Nguyên Thần nói liền hơi chớp động. Ông ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào mắt con trai. Cuối cùng vẫn gật đầu thật nhẹ.

"Được!"

Ân Nguyên Thần mỉm cười. Hai tay tiếp tục đan vào nhau. Bắt đầu suy nghĩ xem nên biểu lộ ý kiến từ điểm nào để cha Ân hiểu.

Nhưng khi anh còn chưa kịp nói gì, cha Ân đột nhiên thở dài một hơi, khoát tay lên tiếng.

"Cha biết con không thích dì Thẩm và Nguyên Hy. Nhưng cha không nghĩ chuyện này sẽ gây cho con đã kích như vậy. Nếu như con quả thật không thể tiếp nhận thì thôi đi. Chuyện này cha sẽ xem xét lại, không đưa họ về nhà nữa!"

Ân Nguyên Thần nghe cha Ân nói liền ngẩn ra. Anh ngồi bất động cho đến khi cha Ân đứng dậy muốn rời bàn ăn mới nhớ ra bản thân mình cần phải phản ứng. Liền vội vàng nói.

"Cha, ý của con không phải như vậy!"

"Cái gì?"

Cha Ân bị lời nói của Ân Nguyên Thần làm cho vô cùng kinh ngạc. Trong một chốc ông không thể tin tưởng. đành phải đem ánh mắt nghi ngờ nhìn con

trai, chậm rãi hỏi lại.

"Điều con nói là thật!"

Ân Nguyên Thần thu ánh mắt. Anh biết cha chưa thể lập tức tin anh nhưng vẫn không có cách nào giải thích cho ông hiểu.

Việc anh trùng sinh lại là một chuyện vô cùng khó tin. Nếu anh đem chuyện này nói với cha. Chỉ là ông sẽ cho là anh nói đùa.

Cũng đúng! Làm sao có thể tin điều huyền ảo như vậy. Ngay cả anh còn không thể lập tức tin tưởng đâu!

Ân Nguyên Thần nghĩ kĩ, cuối cùng vẫn không giải thích gì. Chỉ hướng cha Ân gật đầu. Sau lại thấy không đủ xác định liền bổ sung thêm một câu.

"Di Thảm rất tốt!"

Suốt cả buổi sáng hôm đó, hai cha con Ân gia nói chuyện. Lời lẽ không nhiều nhưng đủ đem mọi hiểu lầm khuấy mất trước đây đồng loạt hoá giải.

Ân Nguyên Thần nở nụ cười hài lòng. Một chuyện..... Đã thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên Hậu Trùng Sinh

Ân Nguyên Thần mở tủ lấy ra một bộ quần áo rồi lẳng lặng đi vào nhà tắm. Từ sau khi trùng sinh lại anh đang phải đối mặt với vấn đề gu thời trang cực độ nghiêm trọng.

Cũng không thể trách Ân Nguyên Thần. Kiếp trước anh dù gì cũng đã ba mươi tuổi. Lại là người đàn ông thành đạt. Quần áo mặc chủ yếu đều là tây trang hoặc đồ thời trang nghiêm túc.

Tuy rằng bây giờ thân thể mới mười lăm tuổi. Nhưng tâm hồn lại là tâm hồn của một người đàn ông già dặn và trải đời.

Vậy nên, lẽ dĩ nhiên anh không thể tiếp tục mặc quần sooc ngắn lại không mặc áo như những thằng nhóc choai choai trạc tuổi. Suốt ngày đều mặc quần tây, áo sơ mi trắng tạo nên hình tượng chừng trạc, trưởng thành hơn một chút.

Chủ đề thật hết sức không thú vị.

"Thiếu gia, lão gia muốn cậu xuống bên dưới. Thảm phu nhân cùng Cố thiếu gia đã sắp đến!"

Marry đứng bên ngoài phòng, hạ giọng cung kính nói vọng vào trong. Giọng nói không lớn giọng điệu đều đều nhưng vẫn có âm lực xuyên qua màn nước lọt vào tai Ân Nguyên Thần.

"Tôi biết rồi, Marry!"

Ân Nguyên Thần tắt khoá nước, rút khăn lau những giọt nước vương trên tóc và mặt. Vừa mở miệng đáp lại Marry.

Ân Nguyên Thần nghe tiếng bước chân của Marry xa dần. Anh nhìn vào gương lần cuối xem xét gương mặt trẻ con, non nớt của mình. Đột nhiên lại thấy trong lòng không dễ chịu, quả thật có chút hồi hộp không thể nào diễn tả được.

"Cố Nguyên Hy, lúc tôi chết cậu để tôi ôm hoài niệm, đến bây giờ vẫn biết cách hành hạ tôi. Cậu nói xem, có phải kiếp trước tôi nợ cậu cái gì hay không?"

Ân Nguyên Thần bật cười, vắt khăn mặt lại trên móc, từng bước từng bước chậm rãi đi ra ngoài.

Hôm nay là cuộc gặp đầu tiên sau khi trùng sinh!

Ân Nguyên Thần xuống lầu. Cha Ân đang ngồi ở salon đọc báo. Nghe tiếng bước chân của anh liền ngẩng đầu lên, đặt tờ báo xuống bàn trà, hướng về phía anh cười từ ái.

Ân Nguyên Thần cũng cười, không nhanh không chậm tiến lại ngồi xuống bên cạnh cha Ân.

"Cha có gì muốn nói với con sao?"

Ân Nguyên Thần tráng hai chiếc tách sứ đặt lên bàn, tao nhã rót trà vào tách vừa ngang quai thì dừng lại. Một tách đặt xuống trước mặt cha Ân còn một

tách trực tiếp kéo về phía mình.

Cha Ân ngăn người nhìn những hành động của Ân Nguyên Thần. Càng nhìn càng thấy con trai không giống trước đây.

Con trai trước đây sẽ không tinh ý như vậy. Cũng sẽ không rót trà cho ông. Không mỗi ngày quan tâm sức khỏe của ông. Lại càng sẽ không chấp nhận Tiệp Hoan bước vào nhà.

Sự thay đổi chớp nhoáng mặc dù rất tích cực của con trai vẫn khiến ông không yên lòng. Thậm chí là lo lắng. Lo lắng con trai vì ông mà gượng ép bản thân mình.

Cái này quả thật không phải chuyện gì tốt đẹp!

Cha Ân thở dài một hơi. Ông nâng tách trà uống một ngụm. Lại ngẩng đầu nhìn Ân Nguyên Thần. Hai bàn tay ông đan xen vào nhau, thật nghiêm túc nói.

"Nguyên Thần, con quả thật đã suy nghĩ kỹ có thể chấp nhận đi Thẩm và Nguyên Hy sao?"

Ân Nguyên Thần cũng đặt tách xuống. Khoé môi không khỏi cười nhạt. Ân sâu bên trong còn có một chút tự giễu.

Kể cũng thật kì lạ. Kiếp trước anh dùng mọi cách đã đánh động cha Ân. Muốn dùng cách đó để thể hiện bất mãn của bản thân. Mong cha không đưa đi Thẩm cùng người kia trở về nhưng kết quả lại chưa từng thành công.

Lần này khen ngược, anh toàn tâm toàn ý muốn toại nguyện cha với đi Thẩm. Một phần tư tâm muốn đưa người kia về dưới mí mắt anh. Bảo vệ cậu, yêu thương cậu, tuyệt đối không để cậu âm ức như kiếp trước. Vậy mà lại khiến cha phải đắn đo cân nhắc có thật nên đưa đi Thẩm cùng người kia trở về.

Thói đời này không phải quá đảo ngược hay sao?

"Cha, con nghiêm túc. Con thật sự muốn để đi Thẩm cùng Nguyên Hy đến nhà!"

Ân Nguyên Thần từ tốn nói. Thật ra từ khi trùng sinh trở lại anh đã sớm biết bản thân cần phải nói chuyện rõ ràng với cha.

Tuy anh không thể nói với cha rằng anh đã trùng sinh. Câu chuyện quá mức không thực tế. Nhưng anh sẽ vận dụng hết tất cả khả năng biểu đạt của bản thân để cho cha biết anh chấp thuận.

Anh quả thật rất muốn chờ người kia đến.

"Được rồi. Nguyên Thần, con tuyệt đối không còn cơ hội hối hận!"

Ngoài cổng lúc này đột ngột vang lên tiếng bấm chuông. Tâm trạng Ân Nguyên Thần nháy mắt căng thẳng, anh có chút không an lòng đuổi thẳng sống lưng. Ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía cửa.

Marry lúc này đang bận làm gì đó ngoài vườn. Hình như là chọn vài loại hoa cắm vào phòng khách. Thế nên người ra mở cửa là một nữ hầu khác trong nhà.

Tiếng bước chân vang lên càng lúc càng gần. Cửa bật mở, người đi trước là nữ hầu chưa tới hai mươi tuổi. Theo sau là một người phụ nữ có gương mặt xinh đẹp hiền lành, nhưng ăn mặc rất mộc mạc. Bà khá gầy, tóc mái một vài sợi rũ xuống gương mặt gầy yếu. Tuy nét đẹp có phần khắc khổ nhưng cũng không đủ che giấu khí chất mềm mại, dịu dàng của người phụ nữ miền nam.

Đó chính là đi Thẩm.

Ân Nguyên Thần chuyển ánh mắt khỏi người đi Thẩm. Ánh mắt chạm lên thân thể nhỏ bé gầy gò đi sau liền lập tức sáng lên.

Cậu bé mới bảy tuổi. Đứng tuổi vào lớp một. Trên người cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây nhỏ đã cũ mềm.

Cậu bé rất gầy. Tuy đã bảy tuổi mà nhìn như mới lên năm. Gương mặt lộ ra có chút xanh xao nhưng lại rất đáng yêu. Gương mặt đáng yêu này trong một vài năm nữa sẽ trở thành gương mặt khiến nữ mê hoặc mà nam cũng phải ganh tị.

Ân Nguyên Thần vô thức nở một nụ cười. Anh nhận ra kiếp trước không hề lưu được chút hình ảnh nào về Cố Nguyên Hy năm bảy tuổi. Bình thường anh rất chán ghét cậu. Cũng không tình nguyện nhìn thẳng, giảm thiểu tối đa thời gian hai người chung đụng.

Nhưng bây giờ thì khác rồi. Anh có thể nhìn đủ. Nhìn cậu từ khi còn nhỏ đến khi lớn lên. Luôn luôn đặt cậu dưới mí mắt, như vậy có thể bù đắp cho những mảng kí ức thiếu hụt vào kiếp trước hay là không?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Ý Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bữa Cơm Âm Áp

Thẩm Tiệp Hoan đứng ở giữa phòng khách Ân gia. Trên người bà mặc y phục cũ mèm, tuy rằng sạch sẽ. Nhưng đứng ở vị trí căn hộ sang trọng như thế này thì tuyệt đối không hài hoà. Cảm giác áp bách đè lên người làm bà không khỏi bối rối vô vàn tà áo.

Ân Nguyên Thần chuyển mắt nhìn cha Ân đang dịu dàng nhìn dì Thẩm nhưng vẫn chưa tiến lên liền hiểu rõ ông đối với bản thân vẫn còn nhiều cổ kị.

Ân Nguyên Thần chớp động khoé mắt. Nhanh chóng đã hạ xuống hướng đi, tiến lại gần dì Thẩm đỡ chiếc túi trong tay bà. Tien thể còn kéo nhẹ bàn tay nhỏ bé của Cố Nguyên Hy đang ngơ ngác. Thân thiện nói.

"Dì Thẩm! Con đã nghe cha nhắc nhiều về dì. Còn đây là Nguyên Hy có phải không ạ?"

Thẩm Tiệp Hoan ngăn người nhìn Ân Nguyên Thần. Trong phút chốc không thể nào phục hồi tinh thần. Điều này cũng không thể trách bà. Trước đây, khi vẫn còn là bạn tâm giao của cha Ân. Bà vẫn nghe ông than phiền nhiều về đứa con trai cao ngạo, cổ chấp. Hôm nay nhìn thấy rõ ràng một điểm xấu cũng không thể nào nhìn ra.

Cha Ân đứng sau nhìn thấy Ân Nguyên Thần dễ chịu như vậy liền cười. Ông cũng không cổ kị mà dịu dàng nhìn về phía Thẩm Tiệp Hoan bằng ánh mắt an lòng.

Thẩm Tiệp Hoan nhận được ánh mắt của cha Cố. Thật giống như được khích lệ. Bà hơi buông lỏng tay, cúi đầu nói với Cố Nguyên Hy.

"Hy, mau chào anh Nguyên Thần đi con!"

Cố Nguyên Hy từ lúc đến Ân gia đều một mực cúi đầu. Ánh mắt từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn loạn. Tận đến lúc nghe giọng nói của Thẩm Tiệp Hoan mới run run chân mi, nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhỏ giọng gọi một tiếng.

"Anh Nguyên Thần!"

Nói xong lại tiếp tục cúi đầu nhìn mũi chân, không hề có ý muốn nói chuyện.

Ân Nguyên Thần nhìn thái độ xa cách của Cố Nguyên Hy liền hơi run lên như thể có một dòng điện, chuyển quanh toàn thân. Kiếp trước anh không có ở nhà khi cậu đến. Vậy nên hoàn toàn không được thể nghiệm qua tính cách của cậu. Bây giờ nhìn qua giống như rất thiếu vắng cảm giác an toàn.

Ân Nguyên Thần mơ hồ thở dài một tiếng. Không nhịn được cúi đầu, cẩn thận đem Cố Nguyên Hy ôm lên.

Tuy rằng năm nay anh mới mười lăm tuổi, vẫn còn gầy yếu. Nhưng trải qua rèn luyện một thời gian, cơ bắp đều rất khoẻ mạnh. Thế nên ôm cậu lên cũng không thành vấn đề.

Cố Nguyên Hy thoáng thót giật mình một chút, giống như cậu không ngờ được Ân Nguyên Thần sẽ hành động như vậy. Khoé mi nhẹ nhàng run lên, bàn tay gầy yếu, khăng khịu cũng vô thức nắm giữ ngực áo của anh tựa như đang khao khát tìm kiếm một điểm tựa.

Ân Nguyên Thần cười nhẹ, rất hài lòng đối với hành động mang tính vô thức của Cố Nguyên Hy. Anh dịu dàng nâng tay sửa lại vài lọn tóc rối tung của cậu. Lúc này mới quay đầu nhìn cha Ân cùng dì Thẩm đều đang ngơ ngác đứng một bên, nhẹ giọng nói.

"Marry đã chuẩn bị xong bữa sáng. Chúng ta vào ăn sáng thôi!"

Nói xong cũng không chờ hai người trả lời, trực tiếp ôm Cố Nguyên Hy đi vào bên trong.

Ân Nguyên Thần cẩn thận thả Cố Nguyên Hy vào chiếc ghế đặt ngay bên cạnh bản thân. Còn chủ động thay cậu chia thức ăn. Ánh mắt thì thoáng nhìn về phía cậu, nhanh chóng nắm bắt khoảng khắc ai đó vẫn đang ngăn người nhìn chăm chăm đồ ăn tinh xảo trên bàn mà không khỏi cười khẽ một tiếng.

"Mau ăn đi!"

Ân Nguyên Thần đặt dao, nĩa vào tay Cố Nguyên Hy. Ánh mắt hướng về phía đĩa thịt bò beefsteak được cắt nhỏ thành từng miếng vuông vức ra lệnh cho cậu. Giọng nói của anh lúc này vô cùng dịu dàng, nhưng cũng phảng phất một ý vị không thể chối từ.

Khoé môi Cố Nguyên Hy run lên nhẹ nhàng như muốn nói gì đó. Thế nhưng bắt gặp ánh mắt không được thương lượng của Ân Nguyên Thần lại phải nuốt trở về, ngoan ngoãn cầm nĩa đem từng miếng nhỏ thịt bò tinh tế nhai nuốt.

Ân Nguyên Thần đối với Cố Nguyên Hy ngoan ngoãn vẫn là rất hài lòng. Lo lắng xoa nhẹ đầu nhỏ của cậu, còn âm thầm hạ quyết tâm phải nuôi cậu thành một bé trai thật mập mạp.

Hành động của Ân Nguyên Thần từ đầu đến cuối đều lọt vào mắt của hai vị phụ huynh nơi đó, khiến hai người không khỏi thở phào ra một hơi. Chỉ là, nếu như để họ biết ý định của Ân Nguyên Thần, không biết còn có thể thở phào như vậy hay là không.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hồi Ưc

"Tại sao ông lại giết anh ấy! Đồ giết người! Sao ông có thể giết anh ấy? Giết người..."

Trong hành lang phòng bệnh được sơn màu trắng muốt, một thanh niên có vẻ ngoài mi thanh mục tú nhưng quần áo lại vô cùng xộc xệch, đầu tóc cũng rối bời nhưng cậu hình như không hề để tâm. Cậu lúc này chỉ đang điên cuồng giữ lấy cổ áo một người đàn ông trung niên mặc quần áo cũ sờm, vẻ mặt đỏ gay, hai mắt lơ đãng biểu hiện say rượu nhưng vì bị cậu thanh niên trẻ tuổi điên cuồng gào thét cũng làm hơi rượu thoát đi phần nửa. Ngược lại còn bị dọa sợ choáng váng, lắp bắp nói.

"Tôi... Tôi không phải cố ý... Cậu ta đi qua đường... A, tôi có thể hoà giải. Đúng, hoà giải..."

Ngôn ngữ mất trật tự của người đàn ông không hề làm cậu thanh niên cảm thấy thương hại. Không những thế còn khiến cậu điên cuồng hơn, đôi mắt vẫn lên tia máu đỏ đậm, cả người sớm đã toả ra sát khí mãnh liệt như thể trong chớp mắt liền có thể giết người.

"Khốn kiếp! Chó má hoà giải! Ông liệu mà cầu phúc cho anh ấy! Nếu không tôi liền để ông sống không bằng chết!"

Người đàn ông trung niên đã sớm bị vẻ mặt và lời nói của cậu thanh niên dọa sợ ngây người. Khoé môi run lấy bầy, mắt trợn trắng nhưng tuyệt nhiên lại không nói thêm được câu nào.

Vừa lúc đó, trong phòng cấp cứu có một bác sĩ cùng một y tá bước ra. Trên trán còn lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt lại lộ ra vô tận khủng hoảng. Gấp gáp nói với cậu thanh niên.

"Cố thiếu gia, không ổn. Nhóm máu của Ân thiếu gia thuộc nhóm máu hiếm AB RH âm tính. Đây là loại máu vô cùng hiếm, hiện tại ngân hàng máu trong bệnh viện không đủ để truyền trong quá trình phẫu thuật! Lượng máu Cố thiếu gia cần bây giờ rất nhiều!"

"Tôi cũng nhóm máu AB RH âm tính. Không, không đủ! Các người đã liên hệ với bệnh viện khác hay chưa?"

Cậu thanh niên hoảng loạn gào lên. Lại nhìn thấy nét mặt vị bác sĩ xám xịt.

"Từ bệnh viện gần nhất đến bệnh viện Trung Ương cách ít nhất một tiếng đồng hồ đi xe. Hơn nữa đó là bệnh viện nhỏ, khả năng lưu trữ máu là vô cùng hiếm hoi!"

"Vậy lấy máu của tôi! Tôi cũng nhóm máu! Các người lấy bao nhiêu cũng được!"

"Không thể! Cậu cũng là người, nếu mất đi lượng máu đó cậu sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!"

"Tôi mặc kệ! Tôi là luật sư! Tôi có thể làm ngay giấy tờ chịu mọi hậu quả sau khi rút máu!"

Cậu thanh niên tiếp tục gào lên. Vị bác sĩ đứng một bên khó xử còn chưa kịp lên tiếng thì bên trong phòng phẫu thuật có giọng nữ cao hét lên.

"Không ổn. Huyết áp của bệnh nhân liên tục hạ! Nhịp tim yếu dần! Mau tiến hành cấp cứu! Không đủ điều kiện xóc điện..."

Ân Nguyên Thần giật mình tỉnh dậy. Không khí xung quanh lạnh lẽo khiến anh run lên bần bật nhưng trên đầu lại phủ đầy mồ hôi tinh mịn.

Ân Nguyên Thần thở phào ra một hơi khi nhìn thấy bản thân vẫn đang nằm ngủ an bình ở trên giường mà không phải là một linh hồn trôi dạt giữa bệnh viện cô đơn lạnh lẽo.

Kể từ ngày trùng sinh, thi thoảng anh vẫn hay mơ đến một vài tình tiết của kiếp trước. Đa phần là những chuyện anh chưa từng hay biết. Đặc biệt là lúc Cố Nguyên Hy đến biệt thự Ân gia, tần suất mơ thấy chuyện cũ lại ngày một nhiều.

Chỉ là không nghĩ rằng hôm nay lại mơ đến chuyện này. Anh biết rằng đó là sự thật.

Ân Nguyên Thần thở dài ra một hơi. Anh ngồi dậy bật đèn ngủ, đứng thẳng dậy xỏ dép xuống giường. Có lẽ vì đã ra quá nhiều mồ hôi, anh cảm thấy có chút khát nước.

Ân Nguyên Thần lê dép đi ra hành lang, dự định xuống lầu uống nước. Nhưng lúc đi ngang qua phòng Cố Nguyên Hy, anh đột nhiên đứng sững lại. Ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm cánh cửa đang khép hờ.

Anh vừa nghe thấy tiếng rên ư ư vô cùng đau đớn. Dù có phần trầm thấp khàn khàn, nhưng đích thực là giọng của Cố Nguyên Hy không thể sai lầm.

Ân Nguyên Thần lê dếp đi lại gần. Càng lại gần âm thanh càng rõ ràng. Anh nghe mà thấy nhói lòng, liền không suy nghĩ nhiều gộp ba bước làm hai bước, vội vàng mở cửa phòng, bật công tắc đèn chùm. Trong nháy mắt, ánh sáng đã lan toả căn phòng.

Thân thể nhỏ nhoi trên giường đang co lại một cục nghe thấy tiếng động cả người liền nhanh chóng cứng đờ. Đầu nhỏ dường như phải dùng hết sức mới có thể nâng lên, gương mặt vẫn còn nhăn nhó vì phải đè nén cơn đau thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Cố Nguyên Hy nheo mắt, đến khi nhìn thấy rõ gương mặt Ân Nguyên Thần đứng ngay cạnh cửa thì liền có chút ngẩn ra. Cậu nằm đó, một tay ôm bụng, khoé môi mím chặt thoáng chút mờ ra, dùng hết hơi sức nói.

"Xin... Xin lỗi..."

Xin lỗi?

Ân Nguyên Thần nhú mày, khó chịu lặp lại hai chữ này trong đầu. Bước đi dưới chân lại không hề dừng lại, tiến về phía bên cạnh giường. Một tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Cố Nguyên Hy, giọng nói lo lắng đầy ân cần.

"Bị sao vậy?"

Cố Nguyên Hy không trả lời, môi lại lần nữa mím chặt. Trên trán không ngừng tản ra mồ hôi, thân thể cứ một chốc lại run lên nhè nhẹ.

"Em bị đau dạ dày sao?"

Ân Nguyên Thần cơ hồ bật thốt lên. Kiếp trước anh là người làm việc điên cuồng cũng không chú trọng việc ăn uống, lại thường phải ra ngoài xã giao. Nên không bao lâu dạ dày đã bị kiệt quệ đến mức viêm loét. Biểu hiện lúc đó không khác gì biểu hiện của Cố Nguyên Hy lúc này.

Cố Nguyên Hy nằm trên giường há miệng, hình như muốn nói gì đó. Nhưng cậu còn chưa nói gì đã thấy Ân Nguyên Thần đứng dậy, nhanh chóng bước ra ngoài.

Cố Nguyên Hy nhìn bóng lưng Ân Nguyên Thần rời đi. Ba chữ "tôi không sao" liền chủ động nuốt trở về. Đôi mắt to tròn khép lại, vẻ mặt nhăn nhó tiếp tục đè nén cơn đau không ngừng ập đến. Ép buộc bản thân phải ngủ say để quên đi cơn đau dày vò này.

Đúng lúc Cố Nguyên Hy đang trầm ngâm thần chú thì cửa phòng lại tiếp tục mở ra. Ân Nguyên Thần bước vào mang theo gói thuốc, trên tay còn lại là một ly nước ấm.

"Nào, dậy uống thuốc!"

Ân Nguyên Thần nhỏ giọng nói. Anh cẩn thận ngồi xuống giường, tay nâng Cố Nguyên Hy đang đau đớn, đổ thuốc ra tay, giúp đỡ cậu uống thuốc cùng nước ấm để nhanh chóng xoa dịu cơn đau.

Cố Nguyên Hy khép hờ mắt, cảm thấy cơn đau từ từ tan đi mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Ngủ đi!"

Ân Nguyên Thần nhìn vẻ mặt Cố Nguyên Hy dịu đi. Anh mới thở phào nhẹ nhõm. Đưa tay lau mồ hôi trên trán cậu, nhỏ giọng nói hai tiếng rồi bụng cóc nước cùng vỏ thuốc đi ra ngoài. Khi anh đi ra ngoài cửa, phía sau mới vang lên một đạo âm thanh, rất nhỏ nhưng lọt vào tai anh lại vô cùng rõ ràng.

"Cảm ơn!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Khám Bệnh

Ân Nguyên Thần trở lại phòng thể nhưng không có cách nào ngủ lại. Anh cứ thế trần trọc đến gần sáng mới mơ màng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Chỉ là, có lẽ thói quen không thể lập tức sửa đổi. Thời gian còn chưa tới sáu giờ sáng. Anh đã theo đúng đồng hồ sinh học lập tức tỉnh dậy.

Thói quen này, vẫn là hình thành từ kiếp trước đi!

Ân Nguyên Thần nâng tay nhu nhu thái dương. Trước đây, khi còn là tổng giám đốc. Anh vẫn thường thức khuya dậy sớm. Có khi làm dự án phải làm thông đêm liên tục ba ngày. Cực lực như vậy nhưng trong mắt anh vẫn thấy tương đối bình thường.

Vậy mà, từ ngày bắt đầu trùng sinh lại thay đổi. Nếu một ngày không ngủ đủ tám tiếng, anh đều cảm thấy rất mệt mỏi. Nói cho cùng cũng là thân thể

thiếu niên yếu ớt này vẫn còn không thể nào chịu đựng được áp lực.

Xem ra, anh vẫn là sớm một chút cái tạo tổ chất thân thể này đi thôi!

Ân Nguyên Thần làm xong vệ sinh cá nhân liền xuống lầu ăn sáng. Anh cũng không ngạc nhiên khi thấy cha Ân, dì Thẩm cùng Cố Nguyên Hy đều đã chỉnh tề ngồi trên bàn chờ bữa sáng.

Mọi người so với anh, thói quen dậy sớm gần như đã ngấm vào xương tủy đi!

Thẩm Tiếp Hoa ngồi trên ghế dựa. Bà đảo mắt nhìn vào trong bếp, thật sự rất muốn đi vào phụ giúp một tay. Nhưng chỉ cần bà đi tới cửa, Marry sẽ nghiêm mặt mời bà ra ngoài.

Thẩm Tiếp Hoan gia cảnh từ trước đến nay chưa từng khá giả. Cũng đã quen lao động chân tay nặng nhọc. Bây giờ lại được cha Ân đón về làm thiếu phu nhân nhân tân, bà cảm thấy có chút không thích ứng được. Tay chân đều đã muốn ngứa ngáy hết lên rồi a!

Ân Nguyên Thần không phải không biết tâm trạng của dì Thẩm. Anh nghĩ cha Ân cũng biết rất rõ ràng. Nhưng ông hẳn là muốn bà được sống thoải mái như vậy. Có cha Ân bên cạnh, bà hẳn là sẽ từ từ quen với cuộc sống này đi.

Bọn họ từ nay về sau sẽ là một gia đình. Gượng gạo như vậy cũng không phải là biện pháp tốt!

Ân Nguyên Thần rất an tâm với điểm này. Anh ngồi xuống ghế sofa, từ tốn rót cho mỗi người một tách trà nóng. Ánh mắt hữu ý vô tình đảo qua nhìn Cố Nguyên Hy từ đầu đến cuối đều cúi đầu bảo trì trầm mặc. Đáy mắt loé loé hiện ra tia sáng sâu thẳm.

Cậu hẳn là không biết được, khi cậu cúi đầu, cần cổ yếu ớt mảnh khảnh hiện ra trước mắt mọi người đều hiển lộ vẻ ưu nhã không thể tưởng tượng được. Quả thật chỉ là một hành động nho nhỏ tùy ý, thế nhưng lại vô cùng thu hút ánh mắt của người khác.

"Hy, đêm qua em ngủ tốt chứ?"

Ân Nguyên Thần nâng tách trà nhấp một ngụm, hàng mi rũ xuống che giấu tâm tình nổi sóng, mở miệng quan tâm hỏi.

Cố Nguyên Hy nghe đến giọng nói trầm ấm gọi tên mình. Phút chốc liền ngẩn ra. Rõ ràng là cậu không dự đoán được Ân Nguyên Thần sẽ chủ động nói chuyện với cậu. Khoé môi mỏng nhợt nhạt mấy mấy vài lần cuối cùng mới có thể khạc ra một chữ.

"Tốt!"

Tất nhiên ngay sau đó lại tiếp tục cúi đầu, ổn định làm đà điều.

Cố Nguyên Hy cúi đầu, tại vị trí không ai nhìn tới hờ hững rũ rèm mi. Cậu biết, Ân Nguyên Thần không thích cậu. Cũng chỉ có mẹ và ngài Ân nghĩ anh thay đổi. Nhưng con người có thể lập tức xoay chuyển nhanh như vậy sao? Dĩ nhiên sẽ không a!

Tuy rằng từ lúc cậu đến đây, biểu hiện của Ân Nguyên Thần rất không hợp lý. Thậm chí đối với cậu vô cùng quan tâm chăm sóc. Nhưng mà cậu thủy chung cảm thấy mọi chuyện không thích hợp.

Ân Nguyên Thần, anh ở đây là muốn làm cái gì?

Ân Nguyên Thần nghe Cố Nguyên Hy trả lời thì gật gật đầu. Bình tĩnh nhấp thêm một ngụm trà. Anh không phải không biết cậu đối với anh có phòng bị. Chỉ là anh cái gì cũng không nói. Cậu vẫn còn cần thời gian từ từ thích ứng đi!

Lời nói của Ân Nguyên Thần hướng về Cố Nguyên Hy cũng không gây ra được động tĩnh gì lớn. Hai người cùng cha Ân, mẹ Cố dùng xong bữa sáng thì liền luân phiên nhau lên lầu bắt đầu chuẩn bị đi học.

"Thần, con sẽ đưa Hy đi học, được chứ?"

Cha Ân vỗ vai Ân Nguyên Thần, đáy mắt đảo qua Cố Nguyên Hy đang được mẹ Cố dắt tay tới, hướng anh hoà ái mỉm cười.

Ân Nguyên Thần không chút từ chối, đón lấy tay Cố Nguyên Hy, chuẩn mực cúi đầu giúp cậu chỉnh lại cái nơ nhỏ nhắn đeo trên cổ, sau lại cao thấp đánh giá một chút.

Ừm, đồng phục mới Marry chuẩn bị rất tốt, rất vừa vặn. Cố Nguyên Hy mặc vào quả thật vô cùng đáng yêu. Rất xinh đẹp!

Ân gia là một gia tộc lớn. Trong người có một phần dòng máu hoàng tộc. Cha Ân là Tước gia, nên Ân Nguyên Thần được xem là Tiểu Tước gia. Người sau này sẽ thay thế cha Ân thừa kế tước vị. Bởi vì vậy, anh được bảo vệ vô cùng cẩn mật. Đi đưa về đón dĩ nhiên là điều kiện không thể thiếu.

Ân Nguyên Thần ôm Cố Nguyên Hy, giúp đỡ cậu leo lên chiếc ô tô sang trọng đời mới nhất thời điểm này. Chính anh cũng ưu nhã ngồi xuống bên cạnh. Anh đợi tài xế lái xe ra khỏi khu biệt thự mới hạ giọng ra lệnh.

"Đến bệnh viện!"

Chương 7: Vô Đề

Cố Nguyên Hy vốn cho rằng việc người anh trai hờ này nhất quyết biểu lộ thân thiện với cậu đã là rất kì lạ. Nhưng cậu càng thấy kì lạ hơn nữa là trong khi cậu đang dùng dùng cố gắng thoát khỏi bàn tay thiếu niên tưởng như gầy yếu kia thì bàn tay đó lại càng siết vào hông cậu... Thật chặt.

Đến bệnh viện?

Tại sao lại là đến bệnh viện? Anh ta có bệnh sao? Nhưng nếu anh ta muốn đến bệnh viện thì tại sao còn phải ôm theo cậu?

Cố Nguyên Hy mơ hồ đến quên cả phản kháng. Kết cuộc lại thuận lợi cho Ân Nguyên Thần dễ dàng ôm cậu kéo vào trong lòng. Bàn tay thiếu niên mạnh mẽ mang theo hơi ấm áp lên bụng nhỏ, cách một lớp quần áo xoa nhẹ nhẹ, liên tục từ trái qua phải, đều đặn như được lập trình từ trước.

"Tối qua em ngủ ngon chứ? Sau khi tôi rời đi ấy!"

Cố Nguyên Hy hồi thần, ngay lập tức cảm nhận được tay của Ân Nguyên Thần đang xoa bụng cho cậu. Chân mày liền nhíu lại thành một đường thẳng tắp.

Cố Nguyên Hy dù mới bảy tuổi, nhưng cậu sinh ra trong gia đình nghèo. Trưởng thành so với những đứa trẻ khác hơn rất nhiều. Tuy rằng cậu không hề tự ti về thân phận không có gì về vang, nhưng cũng không thích ai đối với bản thân thân cận quá mức. Giống như Ân Nguyên Thần đang làm, cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đêm qua tuy rằng anh ta xuất hiện đã giúp cậu giảm đi thật nhiều đau đớn. Trong lòng đối với anh cũng có vài tia cảm kích. Nhưng ngoài cảm kích ra còn xen lẫn rất nhiều cảm xúc phức tạp. Nhiều nhất là khó hiểu. Cậu chính là không hiểu tại sao người anh trai hờ nguyên bản rất ghét cậu lại đối xử với cậu tốt như thế.

Không biết anh ta có mục đích gì làm cậu cảm thấy rất bất an. Loại bất an này hoàn toàn không thể xoa dịu bằng sự dịu dàng. Bởi lẽ anh ta càng dịu dàng, cậu sẽ càng khó hiểu. Càng khó hiểu lại càng thấy bất an.

Tâm tư nhỏ của cậu như vậy, Ân Nguyên Thần có hiểu hay không?

Muốn hỏi Ân Nguyên Thần có hiểu hay không. Câu trả lời dĩ nhiên là anh hiểu. Không những thế còn là vô cùng hiểu. Nhưng hiểu thì đã làm sao? Anh thật sự quan tâm Cố Nguyên Hy như vậy. Chẳng lẽ còn phải giả vờ ghét cậu?

Tuy rằng anh không hiểu kiếp trước anh chán ghét cậu như vậy, tại sao cậu còn có can đảm để thích anh. Có điều, kiếp này anh tuyệt đối không muốn đi vào con đường cũ. Không muốn Cố Nguyên Hy sợ sệt. Đem mọi tâm tư giấu trong lòng không để ai hay biết. Đến tận khi anh mất, mới nhìn thấy mặt thâm tình của cậu.

Cậu thích anh. Là thật! Nhưng đồng thời cái đó cũng như tôn thờ của cậu. Cậu không dám nói ra tình cảm ấy. Không chỉ là vì cả hai đều là nam giới. Mà một phần lớn là do thái độ lạnh nhạt của anh đã làm cậu không có can đảm bước lên phá vỡ thế cớ mà người trong cuộc đã tự cho là cân bằng.

Cố Nguyên Hy từ nhỏ đã thiếu vắng cảm giác an toàn. Nên việc thích người anh trai không cùng dòng máu còn vô cùng chán ghét mình đã làm cậu càng co chặt mình vào chiếc vỏ ốc vô hình.

Có lẽ, kiếp trước Cố Nguyên Hy đã làm đúng. Bởi lẽ cho dù cậu nói ra, với tính cách của anh ngày trước chắc chắn sẽ đem cậu ra thóa mạ, khinh bỉ. Chẳng qua, vào cái giây phút gần đất xa trời, khi thân xác còn nằm trong phòng phẫu thuật còn linh hồn đã chậm rãi thoát ra. Con người lúc đó quả thật yếu ớt nhất. Khi anh thấy thiếu niên tuổi nhỏ kia gần như điên cuồng muốn rút đi máu của cơ thể, bỏ mặc cả lời khuyên của bác sĩ, anh đã thấy anh nợ cậu. Mà có khi không phải nợ, đó là thứ tình cảm anh từng cho rằng là một loại tội lỗi.

Hóa ra, trước kia đã từng có thiếu niên đứng trước mặt anh. Mi mắt xinh đẹp rũ xuống cố tình che đi cảm xúc xao động. Khóe môi mấp máy muốn nói lại thôi, bất lực mà đáng thương. Khoảng khắc đã rút hết những kiêu ngạo trầm tĩnh và thanh cao nơi cậu. Lúc đó, dường như tình cảm đã chậm rãi nảy sinh. Không báo trước nhưng vẫn làm người ta rung động. Rõ ràng đã bị chôn vùi xuống năm mờ thời gian nhưng lại có lúc sống lại và cháy bùng lên mạnh mẽ.

Hóa ra, cậu chưa bao giờ đơn phương một mình. Chẳng qua anh cũng không biết anh đã ôm tình cảm với cậu từ thời gian đấy.

Vậy nên, chỉ cần thời gian quay về. Anh có cơ hội dùng tình cảm kiếp trước để thay đổi cách thức ở bên cậu. Tại sao lại không làm?

Anh em cái gì? Không phải không cùng huyết thống sao?

Giới tính cái gì? Đứng trước tình yêu làm gì có khái niệm nam hay nữ, đồng tính hay dị tính. Nếu có, cũng chỉ là yêu hoặc không yêu. Nhưng mà dĩ nhiên

là yêu...

" Tôi ngủ ngon lắm..."

Cố Nguyên Hy vươn tay bắt lấy bàn tay của Ân Nguyên Thần. Dùng chút sức lực yếu ớt tóm lấy tay anh muốn đẩy ra. Nhưng rõ ràng không có kết quả. Hơn nữa sau một hồi dùng dằng đã làm tà áo trật lên, bàn tay của ai đó len vào kẽ hở, trực tiếp tiếp xúc với da bụng mềm mại dưới tà áo, tiếp tục xoa rồi xoa.

" Không... Không cần..."

Cố Nguyên Hy tự nhiên đỏ mặt, hai gò má hồng rực lên như hai quả táo trông ra thật vô cùng khả ái. Gò má hơi nhô lên, xương mặt hoàn mỹ từng nét lại từng nét phản ánh sức quyến rũ của nam chủ. Quả thật là muốn làm người khác xao lòng.

Ân Nguyên Thần lặng lẽ hít một hơi. Đôi mắt trầm tĩnh sâu lắng nhất thời lóe lên ánh sáng, phát quang chiếu vào đôi gò má mềm mại kia vô cùng rõ ràng. Bàn tay đảo qua một đường dưới bụi nhảm nhận độ ẩm áp cùng lắng mịn của thân thể trong lòng. Mí mắt theo bản năng liền híp lại một đường cong đầy tình xâm lược.

Ân Nguyên Thần nhếch môi. Cuối cùng cũng chịu nghe theo lời cậu ngừng xoa bụng lại. Chỉ là tay cũng không rời đi, càng không thay cậu chỉnh sửa tà áo. Hành động tự nhiên như thể đã làm quen hàng ngàn lần. Anh trầm tĩnh nói.

" Không phải em đau bụng sao? Xoa bụng đối với đau dạ dày rất tốt!"

" Tôi biết, tôi có thể tự làm!"

Cố Nguyên Hy rừ mắt. Hai gò má chưa từng hết đỏ. Thậm chí còn có xu hướng lan xuống cổ. Dưới cổ áo, dưới nữa và dưới nữa...

Ân Nguyên Thần khẽ cười, anh đột ngột vươn tay tóm lấy bàn tay nhỏ bé của Cố Nguyên Hy, chậm rãi đặt lên bụng cậu, từ từ di chuyển theo một quy luật đường thẳng từ trái qua phải.

" Đúng vậy. Em có thể tự làm, nhưng tôi lo em sẽ không làm tốt, vậy để tôi chỉ em! Chính là như thế này đây! Từ đây đến đây, là như vậy. Còn nữa, khi bị đau thì nhớ ấn ngón tay vào chỗ đau một chút cho đến khi thấy bớt đau. Nếu nhất thời tại chỗ không có thuốc. Hiểu không?"

" Được... Được rồi!"

" Ủ, Hy Hy của chúng ta thật ngoan quá!"

Ân Nguyên Thần vừa cười vừa lên tiếng khích lệ. Bên dưới vẫn cứ nắm tay Cố Nguyên Hy di chuyển một vòng lại một vòng. Rõ ràng hoàn toàn không có ý định bỏ ra.

Ấn đầu hủ trắng trơn như vậy mà người trong cuộc không hề hay biết. Mặt rất đỏ lại không biết tại sao lại đỏ như vậy. Liền ngay cả người lái xe đang trước nhìn tình cảnh " huynh hữu đệ cung " như vậy cũng không nhận được cảm thán. Tình cảm anh em quả thật rất là tốt a!

Đáng tiếc! Mọi người quả thật không cách nào suy nghĩ ra Ân Nguyên Thần đang có suy nghĩ không mấy trong sáng với Cố Nguyên Hy. Cũng đúng, làm gì có ai nghĩ thiếu niên mới mười lăm lại có suy nghĩ đó với em trai mới bảy tuổi chứ! Quan trọng là trong thân xác thiếu niên kia, chân thực nhất phải là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, thành thực, trưởng thành.

Đoạn đường từ biệt thự Ân gia đến bệnh viện bình thường đi không quá ba mươi phút nhưng giờ phút này lại thấy thật dài. Cố Nguyên Hy mặt đã đỏ muốn vịn vẹo vô cùng khó chịu, cũng may, trước khi cậu đạt đến giới hạn, xe rốt cuộc đã dừng lại, kèm theo giọng nói cung kính của tài xế.

" Thiếu gia, đã tới bệnh viện!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Rung Động Sâu Xa

Cố Nguyên Hy bị Ân Nguyên Thần ôm xuống khỏi xe. Cậu choáng váng vội vàng vươn tay ôm lấy cổ anh. Cậu rất sợ thân hình mảnh khảnh không có mấy lượng thịt của anh làm cậu bị ngã xuống. Tuy là từ lúc có ý thức đến giờ không ít lần bị ngã nhưng đang ở bên người này cảm giác rất không an toàn. Ai biết anh ta có mượn cơ hội này xử lý cậu hay không?

Ân Nguyên Thần cảm nhận được bàn tay nhỏ bé đang bầu vuu trên cổ mình. Trong lòng đột nhiên có cảm giác ngứa ngứa giống như có một sợi lông vũ gãi nhẹ một cái. Tâm tư khẽ động liền gờ tay, nhẹ nhàng vỗ lên cái mông nhỏ của Cố Nguyên Hy.

Phải công nhận Cổ Nguyên Hy tuy rằng rất gầy nhưng bờ mông lại đặc biệt mẩy và co giãn. Dù là bóp hay vỗ đều thấy rất dễ chịu, giống y như một miếng cao su đàn hồi, cảm giác này đúng thật là vô cùng vi diệu.

"Anh làm gì vậy?"

Mặt Cổ Nguyên Hy thoáng chốc đỏ lên, tay liền buông khỏi cổ của Ân Nguyên Thần khó chịu hươ hươ loạn xạ. Hàng động này khiến mặt người nào đó thoáng chốc đã tái mét, rất sợ làm cậu không cẩn thận ngã xuống. Trong lòng dù cực kì luyến tiếc nhưng vẫn phải dẫn xuống, rời khỏi bờ mông nhỏ, chuyển hướng đến lưng vuốt ve nhẹ nhàng như an ủi tâm tình của cậu.

"Đừng sợ hãi!"

Ân Nguyên Thần an ủi, giọng nói thiếu niên còn chưa vỡ giọng nghe đặc biệt ngọt ngào, ả ả còn mang theo một vài nét ngây ngô nhưng lại có khả năng an ủi cực kì lớn. Quả nhiên không bao lâu sau tâm tình của Cổ Nguyên Hy liền lắng xuống, đầu nhỏ gục nhẹ vào hõm vai của anh. Cái miệng nhỏ khê bữu ra giống như đang muốn lên án chuyện gì đó.

Ân Nguyên Thần cười cười, đôi mắt sâu lắng phủ thêm một tầng thâm thúy nhân nhậ. Hơi thở của Cổ Nguyên Hy ở gần ngay bên cạnh làm hõm vai của anh có một chút cứng ngắc và khó chịu. Anh phải cố gắng đè nén kích động mới không hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mềm mại lại không kém phần xinh đẹp kia. Loại đãi ngộ vừa ngọt ngào vừa thống khổ này giống như chỉ có thể nhìn mà không thể ăn khiến cho anh vừa hưởng thụ vừa bức bối này không phải ai cũng có thể trải qua đâu.

"Anh bị bệnh sao?"

Cổ Nguyên Hy cúi đầu làm đã điều một thời gian cuối cùng cũng có can đảm ngẩng mặt đối diện với Ân Nguyên Thần. Hàm răng trắng nhỏ nhắn cắn nhẹ lên bờ môi mỏng, thật e dè hỏi.

Ân Nguyên Thần không vội trả lời. Anh cẩn thận nhìn dấu răng cùng chiếc răng khểnh lưu lại trên da của Cổ Nguyên Hy, không nhịn được vuron một ngón tay tách hàm răng kia ra. Nhỏ giọng căn dặn.

"Nghe lời anh, lần sau đừng nên cắn môi. Đó không phải là thói quen tốt!"

Sau anh hơi dừng lại một chút mới trả lời.

"Không phải anh bị bệnh. Ngược lại là em, cần đi khám!"

"Tôi không có bệnh!"

Cổ Nguyên Hy đột nhiên mở miệng gắt gỏng nói. Đôi mắt to tròn như hàm chứa một tầng sưng mọng mờ đục chằm chằm nhìn Ân Nguyên Thần. Cơ thể cũng không còn ngoan ngoãn trong vòng tay anh, bắt đầu vùng vằng mạnh mẽ như muốn thoát khỏi kim kẹp.

Sự khó chịu không thể lí giải của Cổ Nguyên Hy làm Ân Nguyên Thần khó hiểu nhú nhú chân mày. Anh đột ngột vuron tay vỗ mạnh vào mông của cậu, ánh mắt không cho thương lượng gim chặt vào đôi mắt quật cương của ai đó, nghiêm giọng nói.

"Dạ dày em không tốt. Cần phải đi khám!"

"Tôi..."

Cổ Nguyên Hy nhếch miệng vốn muốn cứu vãn nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị Ân Nguyên Thần ôm vào thang máy. Người này chính là quá bá đạo rồi.

Cô Nguyên Hy bữu môi, lần này đã biết kháng nghị cũng không có hiệu quả nên đành phải thu liễm uất ức, để mặc người nào đó muốn làm gì thì làm. Dù sao cậu có lên tiếng cũng làm gì có tác dụng!

Ân Nguyên Thần đứng ở bên ngoài chờ đợi Cổ Nguyên Hy trải qua từng cuộc kiểm tra tổng quát, tâm tình đã sớm treo cao, một chút cũng không thể buông lỏng. Anh vẫn nhớ đến một chuyện của kiếp trước, năm cậu mười bảy tuổi đã phải làm phẫu thuật cắt đi một đoạn dạ dày. Từ đó về sau đối với đồ ăn đặc biệt mẫn cảm. Ăn uống so với bé gái còn muốn ít hơn rất nhiều. Không những vậy còn thường xuyên bị nôn khi ngửi thấy mùi đồ ăn.

Vào thời gian đó anh đã chuyển ra ngoài từ rất lâu. Bình thường không hề về nhà ngoài ngày dỗ mẹ, nhưng vì có trường hợp đặc biệt cần đến hộ khẩu mới trở về nhà. Không nghĩ đến vừa bước vào lại nghe thấy tiếng đồ vật trong bếp đổ vỡ. Mà Cổ Nguyên Hy lại nằm sóng soài ở trên nền nhà, tay còn phải gim chặt bụng, vẻ mặt vô cùng đau đớn và thống khổ.

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy Cổ Nguyên Hy chật vật như vậy. Ngay khoảnh khắc ấy anh thấy tim mình như bóp nghẹt, dù đã dặn mình không cần quan tâm nhưng vẫn không nhìn được tiến tới giúp đỡ cậu.

Sau khi đưa Cổ Nguyên Hy đến bệnh viện, cậu lập tức phải đưa vào phòng phẫu thuật. Ca phẫu thuật hơn bốn tiếng đồng hồ đã thành công tốt đẹp. Nhưng nhìn thấy thiếu niên yếu ớt nằm trên giường, mặt giống như không có một tia máu lại làm anh đồng cảm cùng thương xót. Đó chính là lần đầu tiên anh đối xử tốt với cậu, kiên nhẫn bắt ép cậu ăn cơm, bỏ một hộp đồng lớn để ở lại bên cậu...

Nếu như không phải sau đó cha Ân cùng đi Thắm đi du lịch trở về, có lẽ bọn họ vẫn sẽ tốt đẹp như vậy...

Ân Nguyên Thần tự cười giễu mình một tiếng. Giờ bất cứ khi nào nghĩ lại chuyện cũ, những lí do anh xem là đương nhiên để ghét cậu và đi Thắm anh càng cảm thấy nó chỉ là ngụy biện.

Anh chợt nghĩ đến thái độ của Cố Nguyên Hy dường như thay đổi là từ giờ khắc đó. Là anh gieo cho cậu hy vọng khi lòng cậu yếu đuối nhất rồi lại dồn dập đến mức nhấn chìm cậu rồi cậu còn chà đạp cậu.

Anh quả nhiên là một người xấu xa. Cậu kiếp trước là nghiệt ngã đến mức nào mới chỉ vì một lần đó mà đem lòng yêu thương anh? Đúng là quá nghiệt ngã mà!

Cũng may, ông trời tiếp tục để anh làm lại cuộc đời, kiếp này những chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra. Anh cũng sẽ không trở mặt nhìn cậu bị phẫu thuật dẫn đến không thể ăn uống thoải mái vào nhiều năm sau. Mọi nguyên nhân đe dọa đến cuộc sống của họ anh đều sẽ thay cậu giải trừ.

"Bác sĩ, tình trạng sức khỏe của em ấy như thế nào?"

Vị bác sĩ già vừa đi ra ngoài liền bị Ân Nguyên Thần chặn lại. Một thiếu niên mới mười lăm tuổi, vóc người nhỏ bé nhưng lại có thần thái nghiêm nghị chính trực hiếm có làm vị bác sĩ phải đẩy gọng kính nhìn vài lần. Sau mới đưa tay, ra liệu cho anh đi theo.

Ân Nguyên Thần không nói tiếng nào, sau khi nhỡ y tá tiếp tục kiểm tra vài hạng mục sức khỏe cho Cố Nguyên Hy liền phối hợp đuổi theo bác sĩ. Hai người đi đến một phòng làm việc đơn giản. Bên trong có vài tủ tài liệu, một giường đơn, một số dụng cụ khám bệnh ra thì còn có một bàn làm việc nhỏ nhỏ vuông vức. Tài liệu sắp xếp bên trên phân phối vô cùng gọn gàng theo từng khối một.

Vị bác sĩ già gỡ kính, đặt xuống bàn, tay nâng lên xoa bóp mi tâm rồi mới đem tài liệu phân tích đưa cho Ân Nguyên Thần. Tiện thể còn cẩn thận giải thích.

"Thông qua kiểm tra tổng quát nhận thấy mọi thông số đều rất bình thường, cơ bản là không có gì đáng ngại. Chỉ có duy nhất dạ dày có dấu hiệu bị loét. Cậu bé còn nhỏ như vậy đã loét dạ dày là rất hiếm. Cũng may là đến khám biết trước, nếu không cứ để như vậy lớn lên, dạ dày nhất định sẽ bị cắt bỏ một phần!"

Ân Nguyên Thần nghe bác sĩ phân tích tay liền run lên nhè nhẹ. Điều này sao anh không biết. Anh mới là người biết rõ nhất. Đến mười năm sau cậu nhất định bị đưa vào bệnh viện phẫu thuật cắt bỏ dạ dày. Cũng may, anh lúc này có cơ hội ngăn chặn.

"Cái này có thể điều trị tốt hay không?"

"Có thể! Cậu bé còn nhỏ, phục hồi so với người lớn tốt hơn. Tôi khuyến khích sử dụng đông y chữa bệnh. Tuy thuốc đắng khó uống, nhưng đối với cơ thể đứa nhỏ không gây ra tổn hại. Trong quá trình điều trị ăn thanh đạm nhưng phải đủ dinh dưỡng. Tôi sẽ liệt kê những điều cần chú ý cho cậu, cứ theo đó mà làm!"

"Được rồi! Cảm ơn ông, bác sĩ!"

"Không có gì! Trách nhiệm của tôi!"

Ân Nguyên Thần cuối cùng cũng có thể thở phào một tiếng. Khi anh vừa đi ra ngoài thì Cố Nguyên Hy cũng vừa đi ra. Cậu lúc này đang cài cúc áo, tà áo sơ mi trắng bị gió thổi bay phất phới, loáng thoáng còn nhìn thấy điểm hồng hồng nhô lên. Nửa kín nửa hở thật sự khiến người ta không nhìn được suy nghĩ lung tung.

Ân Nguyên Thần chỉ cảm thấy bộ vị phía dưới có dấu hiệu rục rịch, mạnh mẽ trướng lên làm anh vô cùng khó chịu. Hơi thở cũng so với ngày thường gấp gáp hơn rất nhiều. Điều này làm anh đứng yên như trời chồng, một li cũng không dám động, rất sợ để lộ điều gì đó dọa chạy tình yêu nhỏ.

Không biết Ân Nguyên Thần đã đứng yên như vậy bao lâu, đến khi anh thấy đầu ngón chân tê dại thì Cố Nguyên Hy đã cài xong cúc áo, còn nhanh chân chạy ra ngoài trước khiến người nào đó cảm nhận cảm giác bị bỏ rơi không khỏi cười khổ lắc đầu.

Con báo nhỏ này nha! Đúng thật là quá giáo hoạt rồi! Chỉ mới có bảy tuổi đã có thể khiến anh có phản ứng, sau này không phải là cậu bảo anh chết anh không dám sống hay sao?

Chiều vợ cũng là một thống khổ ngọt ngào a!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ăn Đậu Hủ

Khi Ân Nguyên Thần ra đến bên ngoài thì Cố Nguyên Hy đã an vị thoải mái ngồi trong xe. Anh hơi híp mắt, nhìn bên ngoài đã quá trưa, giờ này hẳn là buổi học đã kết thúc từ lâu nên quá quyết nói tài xế đưa bọn họ trở về nhà.

Cố Nguyên Hy không nói một lời, ngoan ngoãn cúi đầu ôm lấy cặp xách, không biết là đang suy nghĩ đến chuyện gì. Hàng mi vừa dài vừa cong lại thanh mảnh đến mức khiến cho người khác ghen tị lúc này hơi rũ xuống, mỗi lần gió thổi qua lại khẽ rung rinh như một cánh bướm mềm mại.

Ân Nguyên Thần cảm thấy Cố Nguyên Hy bây giờ hết sức xinh đẹp. Bản thân anh cũng không thể hiểu nổi tại sao mình có thể dùng cụm từ này để hình dung đến cậu, nhưng ngoài nó ra anh lại không thể nghĩ được bất kì từ ngữ nào khác.

Anh biết, không phải vì cậu xinh đẹp mới khiến anh yêu thương, mà là vì anh yêu thương cậu mới thường thức vẻ đẹp của cậu. Tất cả chỉ vì một mình cậu!

Vẻ đẹp của Cố Nguyên Hy không phải là vẻ đẹp éo lá và mềm mại như của thiếu nữ, mà đó là một sự dung hòa tuyệt vời giữa những đường nét nhu hòa hoàn mỹ như được chạm khắc cùng với khí chất thanh lãnh cùng quý khí như khảm vào trong xương tủy. Tất cả đều có thể tạo nên sức hấp dẫn thuộc về riêng cậu, dù đặt giữa đoàn người cũng không thể nào bị lu mờ.

Cố Nguyên Hy còn đẹp hơn cả một cô gái!

Ân Nguyên Thần cảm thấy hết sức náo nức. Trước đây anh rất có niềm tin rằng Cố Nguyên Hy dù sớm hay muộn nhất định cũng sẽ yêu thích anh. Nhưng sau khi nghĩ kĩ anh lại không tài nào hiểu được cậu rốt cuộc sẽ yêu thích anh ở điểm gì.

Không phải là anh lo lắng hão, nhưng Cố Nguyên Hy từ ngày đến Ân gia, cậu vẫn chưa hề có một phút nào lơ lửng cảnh giác, vẫn luôn từng khắc đem bản thân mình phong bế vào trong một vỏ bọc bảo vệ vững chắc. Mà người khiến cậu phòng vệ nhất, trùng hợp lại chính là anh.

Ân Nguyên Thần đột nhiên nhận ra hành trình truy vợ của anh vẫn còn rất dài và rất gian nan. Điều này làm anh không khỏi thở dài một cái, chán chường cúi người bước vào xe. Sau đó dĩ nhiên là mặt dày đem Cố Nguyên Hy kéo vào trong ngực, cẩn thận nắm lấy bàn tay gầy yếu của cậu, cảm nhận lượng thịt ít ỏi trong lòng bàn tay mà cảm thấy thật vô cùng đau lòng.

Anh biết Cố Nguyên Hy bình thường đều ăn rất ít. Điều đó làm anh hết sức không hài lòng, đôi khi nào cơ thể cậu có chuyển biến tốt một chút, anh nhất định phải vỗ béo cậu thật tốt. Tuy rằng cậu có như thế nào anh cũng sẽ thích, nhưng nếu ôm cậu mà có thêm mấy lạng thịt, hẳn là cảm giác dễ chịu hơn nhiều. Nhìn thấy cậu gầy, anh sẽ khó chịu, nhiều hơn chính là đau lòng.

"Sao không đợi anh?"

Ân Nguyên Thần ôm lấy Cố Nguyên Hy, sau khi xác định được mục tiêu của mình, tiếp theo liền cúi đầu nhỏ giọng hỏi cậu một câu như vậy. Anh cũng không phải muốn bó chặt tự do của cậu, nhưng lại có một mong muốn tập cho cậu thói quen có anh ở bên cạnh. Không muốn nhìn cậu cứ như vậy không cần anh, một mình rời đi!

Anh chỉ cần cậu, chỉ muốn cậu... Nên cậu không thể rời khỏi anh, mặc kệ là nguyên nhân gì.

"Tôi... Không có việc gì..."

Đối diện với chất vấn của Ân Nguyên Thần, Cố Nguyên Hy đáp lại thật nhỏ, hai bàn tay nhỏ bé bấu chặt vào nhau như thể thuyết minh tâm trạng của chủ nhân nó lúc này đang vô cùng bối rối.

Còn có thể không bối rối sao? Người này chỉ cần nhìn thấy cậu đều muốn ôm cậu. Thái độ của anh làm cho cậu không thể nào hiểu được anh lúc này đang có suy nghĩ gì.

Mưu đồ của anh rốt cuộc là cái gì?

Hành động nhỏ bé của Cố Nguyên Hy dĩ nhiên không thể nào vượt qua khỏi chú ý của Ân Nguyên Thần, ánh mắt anh thoáng chốc tối lại, nắm lấy hai bàn tay cậu tách ra, lại dịu dàng xoa xoa đầu nhỏ cùng những lọn tóc mềm mại của cậu, an ủi.

"Vừa rồi anh sai! Là anh không nên chất vấn Hy nhi! Hy nhi bỏ qua cho anh nhé! Cũng đừng sợ hãi anh, trên thế gian này bất cứ ai cũng có quyền phản bội em, nhưng anh thì vĩnh viễn không bao giờ. Nhất định sẽ tuyệt đối yêu thương em, bảo bọc em..."

Cố Nguyên Hy nghe Ân Nguyên Thần nói chỗ hiểu chỗ không, nhưng vẫn theo bản năng gật đầu. Thái độ của cậu đã làm người nào đó hết sức hài lòng, nên khóe môi cũng nhẹ nhàng từ tốn câu lên một nụ cười.

Hy nhi của anh, thực ngoan!

Ân Nguyên Thần không cần Cố Nguyên Hy phải ngay lập tức hiểu ra, chuyện sau này anh sẽ từng chút một chứng minh cho cậu thấy, để cậu tin tưởng anh, ý lại anh. Tuy anh sẽ không bao giờ khóa cậu lại ở lưng quần mình, nhưng lại muốn tập cho cậu thói quen đứng sau lưng anh. Chỉ cần như vậy, cậu sẽ không thể nào rời bỏ được anh, chỉ biết đến anh, chỉ ở bên anh, một mình anh mà thôi!

Anh có thể chấp thêm đôi cánh cho cậu, nhưng người đi trước mở đường nhất định phải là anh!

Sau một chặng đường dài, chiếc xe cuối cùng cũng đỗ xuống trước biệt thự Ân gia. Ân Nguyên Thần không nói tiếng nào liền đem Cố Nguyên Hy ôm xuống khỏi xe.

Chỉ là vừa xuống tới thì nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cha Ân và mẹ Cố, không hẹn mà cùng nhau bước ra ngoài, bước chân cực độ gấp gáp đến bên cạnh hai người. Khoảng cách còn chưa đến nơi đã nghe thấy cha Ân gầm lên mắng.

"Sao hai đứa không đi học? Thần, con không phải là bắt nạt em đấy chứ!"

Ân Nguyên Thần không nói gì, nhưng ánh mắt của anh nhìn cha Ân vẫn có một chút không hài lòng. Cố Nguyên Hy anh yêu thương bao nhiêu cũng vẫn thấy không đủ, làm sao có thể chấp nhận cho bản thân mình bắt nạt cậu được chứ?

Mẹ Cố đứng bên cạnh cha Ân không gấp gáp như vậy, nhìn thấy Cố Nguyên Hy vùi đầu vào hõm vai của Ân Nguyên Thần thập phần thân mật, nhìn thế nào cũng không thấy giống như bị bắt nạt. Bà không kiềm lòng được vươn tay kéo góc áo của cha Ân, đá mắt ra hiệu ông để ý đến hoàn cảnh tiếp xúc của hai người một chút.

Cha Ân lúc này mới nhìn kỹ hai người, sau đó liền có cảm giác tỉnh ngộ, nhưng ông vẫn đứng thẳng, cố gắng không để lộ tâm tình ngượng ngùng ra ngoài. Bất quá tay chân lại lỏng lẻo không biết làm thế nào, cuối cùng chỉ có thể vỗ vai con trai hai cái, tỏ ý xin lỗi.

Ân Nguyên Thần không buồn nhìn cha Ân thêm nữa, cúi đầu với mẹ Cố một cái liền ôm Cố Nguyên Hy đi vào trong nhà. Cố Nguyên Hy ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, không phải là cậu chưa từng nghĩ đến nhảy xuống, mà là bàn tay của người nào đó như gọng kìm, rõ ràng đang vỗ về cậu rất dịu dàng, nhưng chỉ cần cậu hơi động đậy, bàn tay ấy sẽ không kiêng nể vỗ nhẹ vào mông cậu. Tuy rằng anh ta vỗ một chút cũng không thấy đau nhưng lại khiến cậu ngượng đỏ mặt, qua vài lần liền từ bỏ ý nghĩ muốn nhảy xuống thì bàn tay kia mới chuyển qua vuốt ve lưng cậu.

Người này rốt cuộc là đang chơi trò vậy hả?

Ân Nguyên Thần không hề hay biết những suy nghĩ rối rắm trong đầu Cố Nguyên Hy. Anh lẳng lặng đem cậu ôm vào nhà, vừa đi vừa vuốt ve tấm lưng gầy yếu của cậu. Mỹ ki danh gọi là trao đổi tình cảm giữa anh và em. Nhưng trần trụi thì chính là công khai ăn đậu hũ. Thật mệt cho Cố Nguyên Hy còn cố gắng suy đoán tâm lý của Ân Nguyên Thần, mọi việc không phải đã rất rõ ràng rồi đó sao?

Chẳng qua cậu nghĩ quá sâu, cơ bản không nhìn thấy được tâm tình ranh ma đã sớm bày lên trên mặt của con sói xám nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chân Tình

"Hy nhi, em đã ngủ chưa?"

Ân Nguyên Thần gõ gõ cửa phòng, cẩn thận áp tai vào cảm nhận bên trong thật yên ắng mới nhẹ nhàng đẩy cửa, bước chân tận lực thả đến mức nhẹ nhất để không làm đánh thức người có lẽ đang ngủ trong phòng kia.

Chỉ có điều, người trong phòng dường như vẫn còn chưa ngủ!

Ân Nguyên Thần rõ ràng nhìn thấy được có người thấy anh tiến vào mới vội vàng tung chăn nằm úp sấp trên giường. Cả người đều cứng còng không được tự nhiên cố gắng trốn tránh anh.

Ân Nguyên Thần không nhịn được nhú chặt chân mày. Trong lòng trào lên nỗi khó chịu trước nay chưa từng có. Bước chân thả thật nhẹ, từng bước lại từng bước đi về phía giường. Thông thả ngồi xuống bên cạnh đồng chăn mền gồ lên che giấu một thân thể nhỏ nhỏ đang nằm im thín thít đến thở cũng không dám thở mạnh kia.

Vốn là không vui vẻ, ngoài không vui vẻ còn có đau lòng. Đau lòng vì người kia đối với mình phòng bị sâu như vậy, lại càng lo lắng cậu bị những suy nghĩ này đè nén làm hại cơ thể.

Ân Nguyên Thần thờ dãi một hồi, bàn tay đưa ra ở trên mái tóc mềm mại của Cố Nguyên Hy vuốt ve, lâu lâu lơ đãng còn đụng chạm tới vành tai mẫn cảm giấu sau tóc mai xinh đẹp. Ánh mắt nhu tình nhìn người nào đó trên giường thật nhu tình cùng dịu dàng thật sâu.

"Hy nhi, anh quả thật không có ác ý. Cũng không có ghét em và di Thẩm. Em có lẽ bây giờ chưa thể hiểu, nhưng anh thật sự không ghét em, ngược lại rất thích em... Hy nhi, em có hiểu không?"

Thân thể trên giường nháy mắt hơi cứng lại, hơi thở cũng đình trệ trong giây lát. Cố Nguyên Hy dường như đấu tranh tâm lý một hồi lâu, rèm mi vốn đã rũ xuống hơi chớp động, đôi mắt to tròn xinh đẹp rốt cuộc cũng chịu mở ra.

Trong phòng rất tối, không có một ánh đèn. Ban đầu Ân Nguyên Thần nghĩ rằng Cố Nguyên Hy đã ngủ nên không muốn bật đèn đánh thức cậu.

Lúc này, Cố Nguyên Hy nhìn anh. Đó là một ánh nhìn chăm chú mang theo cực độ soi mói. Ánh mắt tĩnh lặng, đen láy nhưng lại khiến người ta có thể chìm sâu vào đáy mắt mờ mịt kia nhận ra được cặp mắt trong suốt ấy đầy những nghi hoặc cùng ngờ vực. Giống như một con thú bị thương trốn trong một góc khuất liếm miệng vết thương đang dần kết vảy, mà xung quanh chỉ cần có một tiếng động nhỏ cũng khiến nó nhảy dựng như chim sợ cành cong.

Thật sự là vô cùng đáng thương.

Ân Nguyên Thần lặng yên che giấu tiếng thở dài nào nề. Bàn tay vẫn đều đặn vuốt tóc cậu không chút nào thay đổi. Đôi mắt sâu lắng màu hổ phách cũng thẳng thắn nhìn cậu, một chút cũng không có ý định né tránh.

Nếu đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, vậy mau từ đôi mắt nhìn anh đi. Em sẽ thấy, trong mắt anh chỉ có mình em, ngoại trừ em, không thể lưu giữ chân tình của một bóng hình nào khác.

Mặc dù em, sau này sẽ trở thành một người đàn ông.

Giới tính thì sao? Giới tính có quan trọng không? Anh yêu em, em yêu anh... Tình cảm ấy đâu khác gì người nào. Chẳng qua, chúng ta đều là đàn ông..

Cố Nguyên Hy nhìn Ân Nguyên Thần một hồi lâu, rồi cuộc rũ rèm mi xuống, che giấu đôi mắt xinh đẹp cùng làn sóng không ngừng di động bên trong.

Cậu không hiểu! Cậu thật sự không thể nào hiểu nổi người anh trai không cùng dòng máu này. Anh ta không phải chán ghét cậu nhất sao? Tại vì cái gì đột nhiên đối xử với cậu kì quặc như vậy. Anh ta không phải rất lạnh lùng sao? Rất ghét đứa con của người phụ nữ không phải của mẹ anh ta là cậu đây sao? Tại sao luôn dịu dàng với cậu, luôn quan tâm cậu như vậy? Tình cảm rắc rối và phức tạp ấy cậu không cách nào lý giải. Càng khó hiểu lại càng nghi hoặc. Càng nghi hoặc lại càng không cách nào giải đáp.

Chỉ là, dường như anh ta không phải giả vờ... Ánh mắt ấy, thật sự không giống như giả vờ...

" Anh chẳng lẽ không ghét tôi? Tôi là con của người đến chiếm đi gia đình nguyên vẹn của anh... "

Cố Nguyên Hy hạ giọng nói, ánh mắt của cậu nhìn anh không giống như ánh mắt của đứa bé bảy tuổi. Ngược lại giống như đã thành thạo trải đời từ lâu lắm. Nếu như không phải Ân Nguyên Thần là trùng sinh trở về, anh thật sự không dám nhận mình lớn tuổi hơn Cố Nguyên Hy.

Là vì cái gì? Chuyện gì đã khiến một đứa trẻ mới bảy tuổi như Hy nhi của anh biến thành như vậy. Đó không phải những gì một đứa trẻ đồng tuổi như cậu nên nói. Tuy rằng Ân Nguyên Thần rất thích người hiểu chuyện, nhưng nhìn người trước mặt hiểu chuyện như vậy anh lại không thích một chút nào. Thậm chí chỉ cảm thấy đau lòng.

Bàn tay Ân Nguyên Thần vuốt ve đầu Cố Nguyên Hy đột nhiên dừng lại, đôi hướng đem thân thể nhỏ bé gầy tong teo kia kéo lên, vững vàng ôm gọn vào trong ngực. Không chút ngại ngần vùi đầu mình vào gáy của cậu, để trán mình khẽ cọ trên làn da mềm mại kia, một hồi lâu mới thì thào nói.

" Ban đầu có, nhưng nhìn thấy em rồi liền không nghĩ như vậy nữa. Thật sự thích, rất thích, vô cùng thích!"

Ân Nguyên Thần không nói dối cảm nhận của mình về Cố Nguyên Hy. Chỉ có điều anh cũng không dám nói mình thực tế là trùng sinh lại mới nhận ra bản thân thật thích cậu. Nguyên nhân này đến anh còn cảm thấy ảo diệu không đáng tin, làm sao có thể nói ra với tình yêu còn đang bé bỏng của anh. Anh cũng không muốn thấy mình còn chưa ôm được cậu tới tay mà cậu đã chạy trốn anh như nhìn thấy quái vật.

Anh không nói thật, nhưng anh nghĩ em có thể khoan hồng và tha thứ...

Cố Nguyên Hy kỳ lạ là không hề gãy dựa hoặc bài xích kể từ lúc Ân Nguyên Thần ôm cậu rồi vùi mặt vào gáy của cậu. Đôi mắt xinh đẹp thoáng chớp động, bờ môi mím chặt giống như đang đánh giá độ tin cậy qua câu nói của anh.

Cố Nguyên Hy cứ như vậy đã ba mươi phút đồng hồ, Ân Nguyên Thần cũng không gấp gáp một mực ôm cậu như cũ, yên lặng chờ đợi câu trả lời.

Anh biết Cố Nguyên Hy là người có tâm phòng bị rất sâu sắc. Thật không dễ dàng đem tâm can mình trao cho người khác. Vì vậy anh muốn cậu lập tức tin tưởng anh nhất định phải cho cậu thời gian. Đợi cậu suy nghĩ kĩ rồi nhất định sẽ đồng ý chấp nhận anh.

Ân Nguyên Thần hoàn toàn không lo lắng việc Cố Nguyên Hy có thật sự tin tưởng anh hay không. Về điểm này anh kỳ thực vô cùng tự tin. Tình cảm anh đối với cậu chính là mọi gan móc ruột chân thành đến đỉnh điểm. Cậu thông minh như vậy không thể nào không hay biết.

Quả nhiên, sau một thời gian suy nghĩ, một bàn tay nhỏ bé không biết từ lúc nào e dè ôm lấy cổ của anh. Cậu không nói một lời, nhưng anh hiểu rõ, cậu bắt đầu thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Anh Em Hòa Thuận

Sau đêm chân thành nói chuyện với nhau, thái độ của Cố Nguyên Phong đối với Ân Nguyên Thần quả thật là thân thiết hơn rất nhiều. Tuy rằng cậu vẫn luôn lạnh nhạt không bày tỏ mọi thứ quá mức rõ ràng như trước nhưng anh vẫn sâu sắc cảm nhận được cậu đã thay đổi. Giả dụ như cậu không còn từ chối những cái ôm thân mật của anh, liền ngay cả khi bị anh ép buộc nuốt com, uống thuốc, dù cậu rất không vui vẻ cũng không cản trở, mặt ừ mảy chau làm theo yêu cầu của anh.

Những lúc đó, Ân Nguyên Thần cảm thấy bảo bối của mình đúng là vô cùng đáng yêu. Không phải, là càng lúc càng đáng yêu!

"Hy nhi, ăn thêm một miếng nữa thôi, nhìn xem, em gầy đến mức này!"

Ân Nguyên Thần cầm theo bát com to, bên trên chính là đồ ăn anh đặc biệt thông qua rất nhiều chuyên gia mới đưa ra được. Tất cả đều trải qua sự cân đo đong đếm vô cùng kỹ càng, phù hợp cho trẻ em đang phát triển bổ sung dinh dưỡng.

Cứ mỗi lần nhìn Cố Nguyên Hy gầy đến mức cảm nhận ra, anh lại không thể nào không cảm thấy đau lòng. Tốt nhất là để cậu ăn nhiều hơn một chút, như vậy anh liền ít đi một chút khổ sở rồi.

"Tôi không ăn nữa!"

Cố Nguyên Hy có khổ mà không thể nói, gương mặt nhỏ bé ngày càng hé lộ ra sự sắc sảo của kiếp trước khiến Ân Nguyên Thần ngẩn người thật lâu, lại nhìn phần đồ ăn vẫn còn lưng lửng bát trên tay mình, suy đi nghĩ lại một hồi vẫn quyết định đặt nó xuống bàn. Khom người nhắc lấy thân thể nhỏ bé của bảo bối ôm vào trong ngực.

Có lẽ vì cảm thấy có lỗi khi không nghe lời Ân Nguyên Thần, Cố Nguyên Hy lúc này đặc biệt ngoan ngoãn, ngồi trong lòng anh không chút ngoạ ngậy. Cậu cũng đã bắt đầu dần dần quen với những hành động thân mật của anh trai Trình Giảo Kim này, xem như bị kiến cản một cái đi, dù sao cậu có phản kháng cũng vô ích, không phải hay sao?

Những thay đổi của Cố Nguyên Hy được Ân Nguyên Thần thu vào trong mắt, dĩ nhiên cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của cha Ân Và mẹ Cố. Chính họ cũng không ngờ được Ân Nguyên Thần thật sự có thể khiến Cố Nguyên Hy khuất phục. Bất quá cũng không phải không có lý.

Ân Nguyên Thần chăm sóc Cố Nguyên Hy sợ là so với sự chu đáo của mẹ Cố còn muốn tốt hơn rất nhiều lần. Đối với chuyện này không có ai là không hài lòng, cha Ân cũng không còn tùy lúc chạy đi thử lòng Ân Nguyên Thần, tự nhiên để hai con trau dồi tình cảm. Chỉ là, nếu ông hiểu được suy nghĩ thật sự trong đầu Ân Nguyên Thần, ông có tức giận đến mức muốn chết hay không? Con trai bảo bối của ông, vậy mà từ sớm đã nhắm lấy Cố Nguyên Hy đi vào trong vòng bảo hộ của mình rồi. Đợi đến khi mọi thứ được phơi bày ra ánh sáng, thì tư tưởng đã sớm ăn sâu bén rễ, muốn thay đổi cũng đã thành chuyện không thể nào.

Đối với cục diện này không thể nào không khen ngợi Ân Nguyên Thần, không hổ danh là kỳ tài kinh doanh, chiến lược "nuôi vợ từ bé" cũng được lên kế hoạch một cách vô cùng tỷ mỉ và công phu như vậy.

Ân Nguyên Thần không quan tâm đến mọi người suy nghĩ thế nào, anh bây giờ chỉ muốn dành hết những điều tốt đẹp nhất cho bảo bối nhà mình, bảo vệ cùng điều dưỡng cơ thể cậu thật tốt, không cho phép cậu đi vào con đường của kiếp trước.

Kiếp trước, tuy Ân Nguyên Thần chẳng mấy khi ở nhà. Nhưng ba ngày hai bữa Cố Nguyên Hy lại phải vào bệnh viện thì anh vẫn nắm rõ nhất thanh nhị sở. Có lẽ, kiếp trước cha Ân vẫn luôn ôm một hy vọng đó là để hai đứa con của mình được hòa thuận vui vẻ nên chỉ cần Cố Nguyên Hy xảy ra tình huống gì thôi cô lay nào, ông cũng sẽ gọi điện báo cho Ân Nguyên Thần. Cái này dĩ nhiên là mong anh có thể bớt ra chút thời gian đến thăm nom, chẳng qua, anh chưa bao giờ làm vậy.

Kiếp này, anh sẽ đền bù cho cậu thật tốt. Mặc kệ cậu có tốt đẹp hay bệnh tật, anh đều phải cùng cậu trải qua tất cả. Chỉ cần có cậu là tốt lắm rồi!

"Thiếu gia, thuốc đã sắc xong rồi!"

Nữ hầu theo lệnh của Ân Nguyên Thần, ngày nào cũng đều đặn hai bữa sáng và tối sắc thuốc cho Cố Nguyên Hy, thuốc này là để điều dưỡng thân thể cùng dạ dày của cậu. Anh thật không muốn nhìn thấy cậu bị bệnh tật dày vò nữa, tuyệt đối không muốn!

Cố Nguyên Hy vừa nhìn thấy chén thuốc đưa đến gần thì gương mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại, thân thể cự quậy một chút đem đầu nhỏ vùi vào hóm vai Ân Nguyên Thần một chút cũng không muốn ngóc đầu dậy.

Ân Nguyên Thần đối với hành động ỷ lại của Cố Nguyên Hy hết sức hưởng thụ nhưng điều đó không làm ảnh hưởng đến suy nghĩ muốn điều dưỡng cậu trong đầu của anh. Nhẹ nhàng nâng lên đầu nhỏ hé ra gương mặt nhắn nhỏ khó coi, anh yêu thương nở một nụ cười, đôi mắt sâu lắng nhìn chăm chú vào đôi mắt của cậu, ý tứ kiên nghị không cho phép thương lượng của anh làm đầu vai của cậu vì sợ hãi mà co rụt. Không còn cách nào khác đành phải vươn tay đón lấy chén thuốc, nhắm mắt bịt mũi nuốt vào một hơi.

Thuốc bắc quả thật là có mùi vị không dễ uống chút nào, hơn nữa còn là rất đắng...

Ân Nguyên Thần cạ đúng lúc Cố Nguyên Hy uống xong thuốc thì nhét cho cậu một viên kẹo quả thật lớn. Mứt quả ngọt ngào có một lớp đường phủ lên trên. Bên trong còn có trái cây chua chua, tổ hợp thú vị này nhanh chóng xua tan đi mùi vị khó chịu của thuốc bắc, khiến cho Cố Nguyên Hy ăn xong vẫn còn muốn ăn thêm một quả nữa.

Ân Nguyên Thần cũng hết sức khoan dung để mặc cho cậu ăn. Dù sao cái này cũng là do anh tự cho người làm, không ảnh hưởng đến chất lượng thuốc cũng không khiến dạ dày khó chịu. Vài hôm trước nhìn thấy cậu uống thuốc bắc khổ sở còn làm khẩu phần ăn uống giảm xuống rất nhiều mới làm anh suy nghĩ đến cái này. Xem ra quả nhiên có tác dụng không tồi.

Cố Nguyên Hy ôm hũ mứt quả, ngồi trong lòng Ân Nguyên Thần xem ti vi. Mứt quả ngọt ngào phủ một tầng đường làm môi cậu bóng nhẫy, thật sự là một hình ảnh trên choker sự nhần nhện của anh. Chỉ là anh không thể tùy tiện dùng môi liếm nó đi, mà phải kéo ngón tay lau đi cho cậu, sau đó mới liếm qua. Quả nhiên, vị ngọt giống y như cậu vậy.

Cố Nguyên Hy mãi ăn mứt quả, không hề nhìn thấy hành động của Ân Nguyên Thần. Chỉ là, trong lòng cậu, hình tượng của người anh trai này lại tăng thêm một bậc nho nhỏ. Chăm sóc như vậy, cẩn thận đến mức người ta chỉ muốn dựa vào mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đến Trường

"Hai đứa nhanh đi học đi, Thần, con nhớ dắt em vào trường trước, có biết hay không?"

Cha Ân đứng ở bên ngoài, rất cẩn thận dặn dò Ân Nguyên Thần chiều cố Cố Nguyên Hy. Cả ông và mẹ Cố dạo gần đây đều bị tình cảm của con trai dành cho Cố Nguyên Hy làm cho cảm động, nên giao cậu cho anh họ cảm thấy rất yên tâm.

Ân Nguyên Thần không nói gì, ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi cúi xuống xoa đầu Cố Nguyên Hy, hai bàn tay vẫn chưa có mấy lực thịt dễ dàng nhấc cậu lên xe.

Ân Nguyên Thần dạo gần đây rất chăm chỉ tập luyện sức khỏe, nhưng có lẽ cơ thể vẫn chưa phát dục hoàn toàn, nhìn qua vẫn là một bộ dạng thư sinh yếu ớt không hơn không kém. Bất quá mặc kệ như thế nào, việc ôm Cố Nguyên Hy anh vẫn nhất định dành cho bằng được, ai muốn thay anh cho dù là cha Ân hay mẹ Cố anh cũng sẽ không hài lòng.

Người của Ân gia từ trên xuống dưới đều hiểu được tính cách đặc biệt yêu em trai đến cuồng này của đại thiếu gia nên từ trước đến nay, chưa từng có ai có suy nghĩ thay anh chiều cố nhị thiếu gia mới tới đó. Vẫn là để đại thiếu gia làm mới tốt, nếu không cậu ấy nhất định sẽ nổi giận, khi thế lúc đó phát ra đặc biệt đáng sợ muốn dọa chết người luôn.

"Hôm nay Hy nhi sẽ chuyển trường, bạn mới thầy mới, em phải cố gắng thích ứng, có biết hay không?"

Ân Nguyên Thần đem Cố Nguyên Hy ôm vào trong ngực, bàn tay vòng qua đặt trên bụng nhỏ của cậu, giọng nói trầm thấp mà lại không làm mất đi độ dịu dàng sâu lắng ở trong đó. Cầm nhón gọn gàng lâu lâu còn dụi dụi vào mái tóc mềm mại của cậu, hít một hơi mùi dầu gội dễ chịu trong lòng không khỏi cảm thấy cực kỳ thư thái.

"Ừm.."

Cố Nguyên Hy tùy tiện ứng thanh một chút, cũng không biết có thật là thích thú như vậy hay không, về mặt cực kỳ hồ hững, không có một chút biểu hiện phấn khích nào.

Biểu hiện của Cố Nguyên Hy toàn bộ đều lưu lại trong mắt của Ân Nguyên Thần, anh theo bản năng ôm cậu chặt hơn, quay người ép cậu đối diện với anh, quan tâm hỏi.

"Sao vậy, Hy nhi không muốn đến trường sao?"

"Trường cũ cũng rất tốt, tại sao phải chuyển?"

Cố Nguyên Hy mím môi một hồi lâu, cuối cùng cũng đem thắc mắc nói ra. Trước đây mẹ Cố dù rất nghèo, nhưng vẫn cố gắng để cậu có thể đi học. Trong trường của cậu tuy không có cơ sở tốt, dụng cụ dạy học cũng thật kém, nhưng cậu cảm giác nơi đó cũng ấm áp như mái nhà vậy.

Học sinh học ở trường đều là những đứa bé có hoàn cảnh thật đáng thương, có đứa là trẻ mồ côi, có đứa mất cha, có đứa mất mẹ, có đứa nhặt rác, đánh giày nhưng vẫn luôn dành thời gian hiếm hoi đến trường. Cậu ở đó không bị khinh thường, mặc dù cũng không có bạn bè, nhưng lại rất thư thái dễ chịu.

Bây giờ tuy được cha Ân đưa về, cậu nghiễm nhiên trở thành nhị thiếu gia của quý tộc họ Ân. Có điều Cố Nguyên Hy chưa một giây phút nào tự cho mình hơn người, vẫn thấy ngôi trường quý tộc kia không thích hợp với cậu. Chẳng qua, cha Ân đã đưa ra quyết định như vậy, cậu cũng không muốn phản kháng, chỉ là trong lòng mãi mãi không cảm thấy thoải mái cho được.

Điều này Cố Nguyên Hy cũng không muốn nói cho ai, nhưng Ân Nguyên Thần lại có chút đặc biệt. Cậu đã đồng ý tiếp nhận anh ta thì sẽ xem anh ta như

là anh trai mình. Nói cho anh trai nghe, đó hẳn cũng là sự tình kinh thiên địa nghĩa đi.

Ân Nguyên Thần nghe Cố Nguyên Hy nói thì ngẩn ra, một lát sau mới nhếch môi cười khẽ xoa xoa cái đầu nhỏ cùng những lọn tóc thẳng thơm của cậu, giọng nói thật dịu dàng nhưng cũng không kém phần nghiêm túc khuyên nhủ.

"Hy nhi, anh biết em không muốn đến trường này. Nhưng mà Hy nhi nghĩ mà xem, trường cũ dạy học không tốt, giáo viên ở đó đều là sinh viên còn chưa tốt nghiệp không có kinh nghiệm đến dạy. Căn bản là không tốt cho sự phát triển của em sau này. Hy nhi đi học là để thành tài nè, sau đó còn có thể dùng tiền xây một ngôi trường mới, lớn lớn cao cao cho những bạn nhỏ nghèo đi học ha. Nếu em muốn về thăm trường cũ, anh cũng có thể đi với em mà!"

Cố Nguyên Hy nhìn Ân Nguyên Thần thật lâu, sau đó lại lắc lắc đầu, thân hình nho nhỏ nghiêng sang một bên, rõ ràng là không vui vẻ vì anh không hiểu được ý của cậu.

"Được rồi Hy nhi, anh hiểu em nghĩ gì mà. Chẳng qua, em là nhị thiếu gia của Ân gia đã là chuyện không thể thay đổi, em bây giờ có trở lại chỗ kia, họ chưa chắc đã chấp nhận được em. Em hãy thử làm quen chỗ mới đi, có được hay không?"

Ân Nguyên Thần thấy Cố Nguyên Hy như không muốn nói chuyện với anh nữa thì không khỏi thấy buồn cười, bàn tay lại vòng lấy thân hình nho nhỏ của cậu, ôm chặt vào trong ngực, giọng nói trầm ấm như có ma lực rót vào tai, Cố Nguyên Hy không hiểu sao lại bị anh dọa động mà gật nhẹ đầu.

Ân Nguyên Thần bên này vui vẻ bao nhiêu thì tài xế lái xe Tiểu Vương đằng trước càng thấy kỳ quặc bấy nhiêu. Anh cũng biết là đại thiếu gia yêu chiều nhị thiếu gia, nhưng cũng không nghĩ là tốt đẹp đến mức này nha. Họ dù sao cũng không phải anh em đồng bào cơ mà, hay là nói, đại thiếu gia thật sự quá khoan dung rồi?

Tiểu Vương suy đi nghĩ lại một hồi lâu, cuối cùng vẫn là đem mọi chuyện ném ra sau đầu. Suy nghĩ của người trong hào môn, người bình thường như bọn họ căn bản không cách nào hiểu được. Chỉ bằng cứ làm tốt nhiệm vụ của mình, cuối tháng có thêm vài đồng lương, lo lắng tốt cho vợ con ở nhà là đã đủ lắm rồi.

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường tiểu học quý tộc King Mary. Ân Nguyên Thần mở cửa xe, muốn ôm Cố Nguyên Hy bước xuống, nhưng lần này cậu lại kiên quyết không chịu, vùng vằng tự nhảy xuống xe.

Ân Nguyên Thần bị cố chấp của Cố Nguyên Hy khiến cho ngây người một hồi lâu sau mới hồi thần, ánh mắt óng ánh màu hổ phách hiện ra một vệt tươi cười. Bảo bối của anh vậy mà cũng biết xấu hổ rồi sao?

Ân Nguyên Thần nhìn thế nào cũng thấy Cố Nguyên Hy rất đáng yêu, sùng nịnh để mặc cậu làm theo ý mình một chút vậy.

"Hiệu trưởng Trần!"

Ân Nguyên Thần cười nhẹ sau đó cũng bước xuống xe, vừa đi xuống liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở ngay bên cạnh, nụ cười trên gương mặt béo ụt ịt làm những thớ mỡ dày va đập vào nhau, nhìn cách nào cũng không khiến người ta có cảm tình nổi. Anh rất không tình nguyện kêu lên một tiếng.

"Ai ai, Ân thiếu gia trở lại trường hôm nay là muốn thăm trường cũ hay là sao?"

"Tôi tưởng cha tôi đã báo với thầy rồi, tôi đưa em trai đến nhập học!"

Ân Nguyên Thần cúi đầu xoa xoa đầu nhỏ Cố Nguyên Hy đứng cách anh không xa, thuận tiện còn kéo cậu lại gần anh hơn một chút. Hành động này rút cuộc cũng đem ánh mắt của hiệu trưởng Trần di chuyển đến trên người cậu. Ánh mắt xét nét mấy lần mới ồ lên một tiếng.

"Đây là con mới của Ân lão gia hay sao?"

Hai chữ "con mới" của Hiệu trưởng Trần mang theo một chút khinh khinh làm sắc mặt Ân Nguyên Thần nháy mắt trở nên tối tăm, lạnh lùng quét mắt qua, ánh mắt của thiếu niên mười lăm tuổi gầy yếu nhưng uy áp đột ngột đó cũng làm cho gương mặt béo phệ kia run rẩy một hồi lâu. Hiệu trưởng Trần vụng trộm lấy khăn lau mồ hôi, đổi giọng nghiêm túc nói.

"Hóa ra là nhị thiếu gia, hồ sơ nhập học cho cậu đều được chuẩn bị xong xuôi cả rồi, bây giờ cứ đi theo giáo viên hướng dẫn nhập học là được!"

Hiệu Trưởng Trần nói xong thì vẫy tay với thanh niên mặc ghi lê màu nâu phong cách đứng bên cạnh không xa, nhẹ giọng phân phó vài câu rồi để cho người kia dẫn Cố Nguyên Hy rời đi.

Cố Nguyên Hy trước khi đi còn quay lại nhìn Ân Nguyên Thần, thấy anh nở nụ cười trấn an mới cảm thấy dễ chịu một chút, ngoan ngoãn xoay đầu đi theo giáo viên hướng dẫn kia. Vừa rồi cậu rất không thích người được gọi là hiệu trưởng này, không biết sau đó sẽ như thế nào, nhưng lúc này cậu thật sự cảm thấy chưa cách nào thích ứng được.

Ân Nguyên Thần đợi Cố Nguyên Hy rời đi mới chậm rãi thu lại nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo lần nữa quét qua hiệu trưởng Trần đứng ở kia, giọng nói lạnh nhạt nhưng mang theo uy hiếp làm cho ông ta hoảng hốt từng hồi.

"Hiệu trưởng Trần tốt nhất quan tâm em trai tôi thật tốt. Nên nhớ, Hy nhi không chỉ là nhị thiếu gia của Ân gia, mà còn là bảo bối của tôi! Em ấy không phải là con rơi con hờ, ông nên hiểu, đừng tự cho rằng mình thông minh như hôm nay, nếu không, cha tôi chưa xử lý ông, tôi cũng có cách làm cuộc sống ông không dễ chịu. Lúc đó, cái ghế vững trãi ở King Marry này cũng không dung được cái mông béo của ông nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Buổi Học Đầu Tiên

Cố Nguyên Hy được giáo viên hướng dẫn vào lớp vừa đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên. Những bạn nhỏ trong lớp nghe thấy tiếng chuông, rất ngoan ngoãn tìm chỗ của mình ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên bảng chờ giáo viên bước vào.

Cố Nguyên Hy đảo mắt nhìn xung quanh một chút, không nói gì mà cúi đầu đứng yên một bên, chờ đợi giáo viên giới thiệu.

Giáo viên chủ nhiệm của lớp - Lạc Kiến Minh là một người mới ra trường không lâu, nhưng kinh nghiệm giảng dạy lại không tệ chút nào. Lúc này anh ta đang đứng một chỗ âm thầm lâu mồ hôi. Anh ban đầu nghe nói học sinh mới vào lớp mình là con riêng của tân phu nhân Diệp gia thì cũng không chú tâm cho lắm. Tuy Diệp gia là gia tộc lớn mạnh nhưng giữa con riêng và con ruột dĩ nhiên hình thành khoảng cách. Đó là chưa kể đến tranh đấu ngầm của hai người con, một thiếu gia chân chính làm sao có thể trở mặt nhìn một người không biết từ đâu tới trợn đoạt vị trí thiếu gia với mình. Tâm tình dĩ nhiên sẽ thấy không cam lòng, người có mắt một chút đều biết là nên coi trọng bên nào.

Lạc Kiến Minh vẫn suy nghĩ như vậy cho đến khi nhìn thấy thái độ của đại thiếu gia Diệp gia đối với học trò mới của mình, nghe nói tên là Cố Nguyên Hy, vô cùng mật thiết. Quả thật, ánh mắt dịu dàng cùng ôn nhu giống như có thể gom cả thế giới vào tặng cho người kia làm anh không khỏi rung mình một cái. Nhìn hai người đó từ đầu đến cuối đều là một bộ dáng anh em tình thâm làm anh luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng mà không đúng ở chỗ nào thì nhất thời không có cách nào lí giải được.

Chẳng qua, nguyên nhân đằng sau là gì dường như lúc này không còn quan trọng nữa. Đại thiếu gia Diệp gia đã lên tiếng bảo vệ, bọn họ nếu như đối đãi với người kia không tốt, phỏng chừng là tai họa rất nhanh sẽ giáng xuống trên đầu. Lạc Kiến Minh thật sự không dám đem tiền đồ của mình ra đùa giỡn, vậy nên đương nhiên là phải cố gắng lo liệu cho ông trời con này thật tốt rồi.

Lạc Kiến Minh đem mọi chuyện xảy ra từ sáng đến giờ sắp xếp trong đầu, nhanh chóng đưa ra kết luận đúng đắn. Anh âm thầm gật mạnh đầu, được lắm, cứ như vậy mà làm đi!

"Được rồi, tất cả mọi người, hôm nay trước khi bắt đầu tiết học mới, thầy muốn giới thiệu với các em một bạn học mới. Bạn ấy có tên là Cố Nguyên Hy, các em cố gắng giúp đỡ bạn mới nhiều nhiều nha! Được rồi, Cố Nguyên Hy, em có thể giới thiệu cho bạn cùng lớp biết một chút về em được không?"

Lạc Kiến Minh cười nói với cả lớp, sau lại quay đầu nhìn Cố Nguyên Hy bày ra một vẻ mặt dịu dàng nhất có thể. Chỉ là Cố Nguyên Hy nghe anh nói chỉ ngẩng đầu lên, gương đôi mắt đẹp như cánh hoa anh đảo nhìn anh nhưng lại không nói một câu nào. Thái độ cứng ngạnh như thế khiến cho anh nhất thời bị nghẹn, đành phải cười trừ bỏ qua.

"Ha ha, xem ra bạn học mới còn hơi ngại ngùng, được rồi, như vậy thầy sẽ tìm cho em ở một vị trí thích hợp nha! Ừm, bạn học Hoắc ngồi ở dãy hai bàn ba nhường chỗ ngồi cho bạn mới có được hay không?"

Lạc Kiến Minh nhìn vòng quanh lớp học cố gắng kiếm vị trí đẹp mắt nhất cho Cố Nguyên Hy. Ngồi đầu không phải không được nhưng chủ yếu đều là học sinh giỏi, anh còn chưa biết lịch học của cậu thế nào, nếu tùy tiện xếp lên đầu dễ khiến cậu bị áp lực. Ngồi cuối lại cũng không thể, phía dưới chủ yếu là những nhị thái tử quậy phá không cần nói, mà Cố Nguyên Hy dù không mang mác nhị thiếu Diệp gia nhưng nhìn qua cũng biết không phải là dạng người thích đàn đúm quậy phá. Bởi vậy, vị trí hợp nhất chính là ở giữa. Vừa vặn dãy hai bàn ba có Điều Hoa Hoa là một cô bé rất đáng yêu, để cậu ngồi ở đó cậu nhất sẽ định rất hài lòng.

"Thầy, vị trí này em ngồi lâu rồi, phía cuối còn bàn tại sao không để bạn mới ngồi ạ?"

Hoắc Công nghe nói bị chuyển chỗ cách xa Điều Hoa Hoa lập tức đứng dậy không hài lòng hét to. Nhưng danh hào nhà họ Hoắc so với nhà họ Diệp dĩ nhiên không thể xếp bằng, bởi vậy kiến nghị của cậu bé nhanh chóng bị ánh mắt nghiêm khắc của Lạc Kiến Minh chiếu tới làm cho tắt ngấm, tâm không cam tình không nguyện ôm cặp rồi khỏi Điều Hoa Hoa, trước khi đi còn không quên liếc nhìn Cố Nguyên Hy trừng mắt một cái. Hừ, cậu cứ chờ mà xem, đám cướp chỗ của tôi!

Cố Nguyên Hy không hề hay biết mình bị Hoắc Công ghi thù, cậu nghe nói được xếp chỗ lập tức ôm cặp đi đến vị trí thầy nói, bên cạnh từ sớm để có một bạn nữ ngồi sẵn.

Điều Hoa Hoa ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên Hy, trong đôi mắt to tròn long lanh ánh lên ý tứ đánh giá người trước mặt, cảm thấy người này cũng không tệ lắm, trừ việc có vẻ quá yếu thì từ gương mặt đến thần thái đều tỏa ra một loại khí chất khiến người ta dễ chịu. Đứa bé bảy tuổi chưa biết gì về yêu hay là không, nhưng đối với những người thuận mắt rõ ràng vẫn dễ có ấn tượng hơn một chút.

"Này, cậu tên là Cố Nguyên Hy, họ Cố là Cố gia sản xuất gỗ có đúng hay không?"

Điều Hoa Hoa nhìn Cố Nguyên Hy, đôi mắt mở to tò mò hỏi. Cố Nguyên Hy đối với câu hỏi của bạn cùng bàn thì hơi nhú lại chân mày, lắc nhẹ đầu, sau đó lấy sách vở ra chuẩn bị bài học mới. Sách vở này là do Aam Nguyên Thần đặc biệt chuậ bị cho cậu, bìa cũng là anh viết, nhìn nét chữ cứng cáp đẹp đẽ dàn ra trên nhân giấy, khỏe môi Cố Nguyên Hy không tự giác cong lên thành một nụ cười. Nể tình anh viết bìa cho cậu, cậu dù chán ghét người ở đây nhìn người ta chỉ bằng giá thể cũng vẫn cố gắng học thật tốt.

Điều Hoa Hoa nhìn thấy Cố Nguyên Hy không để ý đến mình, gương mặt xinh xắn liền đỏ lên, bĩu môi hừ một tiếng quay đầu nhìn lên bảng. Thật là một người không thú vị, so với Hoắc Công nhàm chán kia còn đáng ghét hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bị Thương

"Cố Nguyên Hy, tôi muốn cùng cậu thách đấu! Người thua phải tránh xa Hoa Hoa ra!"

Hoắc Công đợi giáo viên vừa ra khỏi phòng, lập tức chạy lại chỗ Cố Nguyên Hy muốn gây chuyện. Hoắc Công là người béo, trong số các học sinh trong lớp cậu ta mạnh khỏe nhất, tuy còn nhỏ nhưng đã biết bắt nạt bạn học khác. Lạc Kiến Minh chính là vì lý do này nên mới sắp xếp cho Hoắc Công đối chỗ xuống cuối. Chỉ là anh ta không hề suy nghĩ, làm như vậy sẽ khiến Hoắc Công chán ghét Cố Nguyên Hy, khẳng định không để cậu được an lành suốt học kỳ tới.

Cố Nguyên Hy đang cúi đầu cắt sách vở, cảm thấy mặt bàn rung mạnh cùng với tiếng hét hùng hồn của Hoắc Công. Cậu thoáng nhú mày, không vui ngẩng đầu lên nhìn người bạn xa lạ trước mắt như muốn hỏi cậu ta là ai vậy. Không thể không nói, Cố Nguyên Hy cũng rất có năng lực khiến người ta tức chết người không đền mạng. Rõ ràng đã đụng phải Hoắc Công trước đó, nhưng lúc này lại hoàn toàn ném cậu ta ra khỏi đầu rồi.

"Này, cậu có nghe thấy không hả? Là một người đàn ông thì thách đấu đi!"

Hoắc Công chống hai bàn tay núc ních mỡ lên hết to, dám chắc cậu ta không hề biết ý nghĩa thật sự của "người đàn ông" là gì, nhưng lúc này nói ra có vẻ cũng rất có phong độ. Xung quanh lớp học vang lên tiếng hò reo ồn ào, một vài bạn nữ cũng kéo xuống, vây quanh trêu chọc Điều Hoa Hoa. Nói cô bé quả là sung sướng, chưa gì đã có người vì cô bé mà thách đấu rồi. Điều Hoa Hoa che giấu hai gò má đỏ như gấc, cũng thấy thật tự hào. Trẻ con hào môn mà, ai cũng có một lòng tham hư vinh mà thôi. Điều Hoa Hoa cũng không ngoại lệ!

Ánh mắt Điều Hoa Hoa đảo qua đảo lại giữa hai người Hoắc Công và bạn cùng bàn mới Cố Nguyên Hy. Xét về gương mặt, Cố Nguyên Hy rõ ràng trội lên thấy rõ, cô bé đương nhiên hy vọng Cố Nguyên Hy sẽ thắng, dĩ nhiên, chuyện Cố Nguyên Hy bỏ mặc mình lúc sáng đã bị cô bé quên mất triệt để.

Hoắc Công thấy xung quanh rất nhiều người ủng hộ, có chút dương dương tự đắc ngẩng cao gương mặt, ánh mắt nhìn Cố Nguyên Hy càng thêm nhỏ bé, hèn mọn. Muốn ngồi chung với Hoa Hoa, còn phải xem cậu có cho phép hay không a!

Cố Nguyên Hy đem sách vở bỏ hết vào cặp nhỏ, khoác lên vai, không thèm để tâm đến những người ở đây, trực tiếp lách mình đi ra ngoài. Ân Nguyên Thần nói anh ta sẽ đến đón cậu, hẳn là bây giờ đã đến rồi đi. Không hiểu sao, cậu không muốn khiến cho anh ta phải chờ. Tại vì sao ư? Không nhìn thấy cậu chắc anh ta sẽ lo lắng lắm a!

Hoắc Công không thể ngờ được Cố Nguyên Hy lại dám bỏ mặc mình như vậy, gương mặt béo tròn với mỡ thừa dồn lại đỏ gay lên, nổi giận đuổi theo Cố Nguyên Hy, muốn kéo cậu lại.

"Này, Cố Nguyên Hy, tôi nói tôi muốn cùng cậu thách đấu, có nghe không hả?"

Không riêng gì Hoắc Công, mọi người trong lớp cũng không theo kịp suy nghĩ của Cố Nguyên Hy, trong một thoáng liền thộn mặt ra, một hồi lâu mới bĩu môi khinh thường.

"Hóa ra là kẻ chết nhát a! Hoa Hoa, cậu không đủ sức hút rồi!"

Điều Hoa Hoa bị bạn bè trêu chọc, sắc mặt ban đầu từ tự hào cũng hóa thành tức giận, đỏ gất lên, đang định mắng bọn họ, thì đã nghe Hoắc Công quát.

"Tên họ Cố chết tiệt, chỉ vì mày mà Hoa Hoa xấu hổ! Cho mày chết!"

Cùng với tiếng nói của Hoắc Công vang lên, cậu ta vươn tay đẩy mạnh Cố Nguyên Hy từ phía sau lưng. Cố Nguyên Hy dĩ nhiên không ngờ Hoắc Công sẽ hành động như vậy, không có phòng bị liền bị đẩy xuống, theo quán tính văng vào chiếc bàn đầu tiên, phần bụng mềm cán ngay góc bàn mang theo dư lực chưa hết, cú va chạm mạnh vượt xa so với sức chịu của đứa trẻ bảy tuổi làm Cố Nguyên Hy đau đến mức không thở nổi, cậu ôm bụng, trượt xuống mặt đất lạnh băng, sắc mặt gần như chuyển thành màu tím vì nhịn đau đớn.

Mọi người không ngờ Hoắc Công lại tấn công Cố Nguyên Hy như vậy. Sau lại nhìn thấy sắc mặt của Cố Nguyên Hy, cả bọn trẻ mới bảy tuổi tâm lý đều chưa chín chắn, khiếp sợ đến mức đứng cũng không vững, trần trời nhìn mần va chạm trước mắt.

Hoặc Công lúc đầu đang tức giận, lực sử dụng cũng mạnh hơn trước kia, nhìn thấy Cố Nguyên Hy ngã ngồi xuống đất, sắc mặt tím tái cũng sợ đến ngây người. Không kịp để cậu ta hoàn hồn lại, bên ngoài cửa đã có một âm thanh hốt hoảng cùng đau xót vang lên.

"Hy nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lo Lắng Cho Em

"Cố Nguyên Hy, Ân Nguyên Thần tôi cả đời này không cùng cậu chung đường. Trong ngôi nhà đó có cậu không có tôi, có tôi thì không thể có cậu!"

Ân Nguyên Thần đứng trước cửa sổ, trên tay cầm một ly rượu đỏ, thông thả nhấp một ngụm, giọng nói lạnh lùng như băng phát ra, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề nhìn người đằng sau lấy một lần.

Cố Nguyên Hy đứng đằng sau, gương mặt tuấn tú đến mức có thể khiến cho cả đàn ông và phụ nữ đều phải ghen tỵ hơi đỏ lên. Cậu cúi thấp đầu không biết suy nghĩ cái gì. Một hồi lâu mới hơi ngẩng lên, nhẹ giọng đến mức nghe thấy được vài phần ôn nhu. Dường như, chỉ trước mặt Ân Nguyên Thần thì Cố Nguyên Hy mới để lộ nhiều cảm xúc như thế. Đáng tiếc người kia lại không hề nhìn thấy điều đó, vì căn bản là ánh mắt kia đến nhìn về phía cậu một cái cũng lười.

"Cha rất nhớ anh!"

"Ông ta nhớ tôi? Nhớ tôi đáng lẽ phải biết được biện pháp duy nhất để gặp được tôi là gì chứ? Hay là đối với ông ta, cậu và người phụ nữ kia còn quan trọng hơn cả tôi đây!"

Ân Nguyên Thần hờ hững nói, lần đầu tiên quay đầu lại nhìn Cố Nguyên Hy. Ánh mắt lạnh lùng lại càng thêm sắc lạnh.

"Cậu hẳn là biết tôi rất chán ghét cậu, đúng chứ? Vậy nên, tốt nhất cậu đừng đến đây nữa, ô nhiễm tầm nhìn của tôi!"

"Anh không muốn gặp tôi đến thế hay sao?"

Sắc mặt Cố Nguyên Hy có chút tái nhợt, cậu theo bản năng đặt tay lên ngực, thân hình tuấn tú cao ngất có chút run rẩy. Trong đầu không khỏi suy nghĩ đến ngày được Ân Nguyên Thần vô tình cứu giúp. Cậu tự nghĩ, nếu không có anh có lẽ cậu đã bị đau đớn hành hạ đến chết. Không hiểu sao từ giây phút đó, cậu không có cách nào lạnh nhạt với người đàn ông này như trước kia được nữa, không những thế còn mang theo một tình cảm sai lầm từ từ ăn sâu vào cốt tủy. Đáng tiếc, người này vậy mà lại chán ghét nhìn cậu ư?

"Đừng vậy!"

Ân Nguyên Thần thẳng thắn xác nhận suy nghĩ của Cố Nguyên Hy. Anh cười lạnh một tiếng, lại xoay người nhìn ra cửa sổ, giọng nói lạnh lẽo như ủa về từ phương xa còn có một chút miên man bất định.

"Tôi không thể chấp nhận được người phụ nữ thế vào vị trí của mẹ tôi. Dĩ nhiên, càng không thể chấp nhận được đứa con của người phụ nữ ấy. Tôi và cậu, vĩnh viễn chán ghét nhau!"

"Tôi đã hiểu rồi! Tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Tránh để anh nhìn thấy tôi, hết mức có thể!"

Cố Nguyên Hy cười chua xót, nói. Không chần chờ một giây quay đầu đi ra ngoài. Bóng lưng cô đơn ấy, Ân Nguyên Thần vĩnh viễn không thể nhìn thấy được...

*****

Ân Nguyên Thần giật mình tỉnh giấc, trên trán mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra. Đạo này anh luôn mơ thấy những chuyện quá khứ, chuyện gì cũng đều liên quan đến thời điểm anh và Cố Nguyên Hy ở cùng nhau. Đáng tiếc đó đều là những kỉ niệm không mấy tốt đẹp, chẳng qua, mỗi lần mơ thấy lại khiến anh đau lòng thật sâu. Nghĩ kỹ lại, lúc đó anh lạnh lùng vô tình là thế, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô tâm với Cố Nguyên Hy. Chẳng qua, chính là bị chấp niệm của mình che mắt, không nhận ra được phương hướng...

"Hy nhi..."

Ân Nguyên Thần chuyển mắt, nhìn Cố Nguyên Hy bảy tuổi gầy yếu vẫn đang nằm trên giường bệnh. Bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc của cậu, lau đi mồ hôi đang rỉ ra trên trán, cố gắng nhẹ nhàng hết sức để không đánh thức người đang ngủ say kia. Hy nhi, kiếp này em phải thật khỏe mạnh, sống thật vui vẻ bên cạnh tôi, nếu em có mệnh hệ nào, tôi phải làm sao đây? Tôi bây giờ, nếu không có em, cuộc đời tôi nhất định sẽ rơi vào vòng địa ngục không lối thoát...

Ân Nguyên Thần bên này vừa đau buồn vì quá khứ, vừa lo lắng vì Cố Nguyên Hy không tỉnh lại. Trong lòng trăm mối tơ vò làm gì còn có thời gian quan tâm đến việc khác, mãi đến khi cửa phòng bệnh bật mở, cha Ân cùng mẹ Cố bước vào mới khiến anh giật mình thoát khỏi trạng thái giằng xé ban đầu.

"Nguyên Hy bị làm sao? Tại sao vừa đi học ngày đầu tiên lại bị thương rồi!"

Cha Ân gấp gáp thực. Ông đang ở nhà cùng mẹ Cố chăm sóc cây cảnh trong vườn kiếng, thì nhận được thông báo rằng Cố Nguyên Hy cùng người ta xô xát bị thương, phải nhập viện kiểm tra. Hai người nghe tin tức đều giật mình, vội thoát khỏi kinh ngạc liền vội vàng theo địa chỉ để lại chạy ngay tới đây.

Vốn ban đầu cha Ân còn lo lắng do Ân Nguyên Thần gây ra. Ông chung quy vẫn không thể hiểu được tại sao Ân Nguyên Thần đột nhiên thay đổi thái độ, lo lắng con trai bằng mặt mà không bằng lòng, ở sau lưng sẽ ra tay với Cố Nguyên Hy. Có điều khi vừa mở cửa nhìn thấy bộ dáng lau mồ hôi cũng vô cùng dịu dàng của con trai, suy nghĩ này đã bị ông vứt ra sau đầu. Xem ra, con trai mình là thực tâm thay đổi, ông cuối cùng cũng có thể buông lỏng được rồi.

Ân Nguyên Thần thấy cha Ân vừa đến đã hỏi thăm Cố Nguyên Hy, nếu là kiếp trước anh hẳn sẽ chán ghét và bài xích lắm, nhưng kiếp này ngược lại, thấy mọi người quan tâm bảo bối nhà mình, tâm tình cảm thấy rất dễ chịu. Chẳng qua, anh không vội vàng trả lời mà cúi đầu chào mẹ Cố đang sau cha Ân đang muốn tiến lên nhìn Cố Nguyên Hy trước, lúc này mới khẽ khàng trấn an.

"Hy nhi sẽ không sao đâu. Bác sĩ nói chỉ va đập vào phần mềm, không đáng ngại. Chỉ là sức khỏe em ấy vốn không tốt, khi con đến đã ngất đi, đến bây giờ cũng không tỉnh lại!"

Ân Nguyên Thần tuy trấn an người khác, nhưng lòng anh thật tế không hề bình ổn. Đến tận lúc này mỗi lần nghĩ đến hình ảnh Cố Nguyên Hy bị đẩy mạnh vào cạnh bàn, bàn tay anh lại không thể kiềm chế được run rẩy. Hoắc Công, Hoắc gia... Chuyện lần này anh nhất định nhớ kỹ... Anh lúc này không có khả năng thay báo bồi nhà mình đòi nợ, nhưng vài năm nữa sẽ khác, anh nhất định đem cả gốc và lãi thu về đầy đủ... Đụng đến Hy nhi, chính là giới hạn của anh....

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Phản Đối Quyết Liệt

"Ừ..."

Cố Nguyên Hy ở trên giường thoáng cau mày rên một tiếng, ngón tay hơi động đập chạm vào bàn tay đang nắm chặt lấy tay cậu kia. Chủ nhân của bàn tay nắm chặt chính là Ân Nguyên Thần, lúc này anh đang mừng như điên, vội vàng nhắc tay cậu lên dùng hai tay ôm trọn lấy, nói.

"Hy nhi tỉnh!"

Cha Ân mẹ Cố cũng nghe được tiếng kêu khẽ của Cố Nguyên Hy. Hai người cùng tiến gần lại bên giường, chờ đợi trông thấy cậu mở mắt. Bởi vậy nên khi Cố Nguyên Hy vừa tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên không phải là trần nhà trắng muốt mà chính là ba người đang dùng biểu tình mong chờ mòn mỏi nhìn cậu.

"Em tỉnh rồi?"

Ân Nguyên Thần mở đầu ba người nói, khóe môi căng thẳng rốt cuộc cũng có thể nở nụ cười. Sự thực là từ lúc Cố Nguyên Hy ngất đi, anh chưa từng thả lỏng một chút nào. Em ấy tỉnh, thật tốt quá.

Cố Nguyên Hy mím mím môi, tính cách cậu từ nhỏ đã lạnh nhạt nên lúc này cậu không biết phải biểu đạt cảm xúc như thế nào. Chỉ có thể ngó ngác nhìn người ta, hai mắt xinh đẹp mở ra to tròn khiến tâm trạng thả lỏng của mọi người lần nữa căng ra.

"Không phải là bị chấn thương nên phát ngốc rồi chứ?"

Cha Ân là người đầu tiên bật ra câu nói này, ngay lập tức thấy sắc mặt của Ân Nguyên Thần tái đi rõ ràng, vội vàng tiến lên ôm lấy thân hình nhỏ bé của Cố Nguyên Hy, trừng trừng nhìn cha Ân. Hy nhi là bị thương ở bụng, sao có thể ảnh hưởng đến đầu óc được? Nghĩ như vậy nhưng anh vẫn không nhận được lo lắng, bàn tay theo bản năng vươn ra xoa bóp đầu của cậu.

Cố Nguyên Hy bị Ân Nguyên Thần xoa bóp đến độ nhắm mắt nhủ thầm, đến mức không chịu đựng được nữa phải né đầu ra, bàn tay nhỏ vươn ra kéo kéo vạt áo của anh.

"Đã không sao rồi!"

"Thật sự không sao chứ?"

Ân Nguyên Thần nghe được Cố Nguyên Hy nói, tâm tình loạn rối cuộc có thể bình tĩnh hơn một chút nhưng vẫn phải hỏi lại, mãi đến khi Cố Nguyên Hy gật gật đầu mới hoàn toàn an tâm.

Hai người bên này là một bộ ngọt ngào mật mật, bên kia cha Ân và mẹ Cố nhìn nhau, ánh mắt có một niềm vui không thể che giấu. Ân Nguyên Thần quan tâm Cố Nguyên Hy như vậy hẳn là không từ chối dự định của họ đâu đúng không?

"Nguyên Thần, cha có chuyện muốn nói với con. Nhân có mặt Nguyên Hy, cha muốn bàn về việc để Nguyên Hy theo họ Ân, trở thành con cháu thực sự của Ân gia..."

Ân Nguyên Thần ban đầu còn không biết cha Ân có dự định gì, đợi đến khi nghe được sắc mặt anh lập tức trầm xuống, nặng nề phủ quyết.

"Không thể!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tổ Rõ Lòng Mình

Cha Ân không hề nghĩ đến Ân Nguyên Thần lại ngay lập tức phản ứng quyết liệt như vậy. Ông thoáng ngất ra một chút, rồi rơi vào trạng thái trầm mặc. Phải một hồi lâu ông mới quay sang nhìn mẹ Cố đang cúi đầu đứng bên cạnh, cố gắng hạ giọng nói.

"Tiếp Hoan, em về trước đi! Anh có chuyện muốn nói với Nguyên Thần!"

Mẹ Cố ngẩng đầu nhìn cha Ân, rồi quan tâm tiến lại xoa đầu Cố Nguyên Hy một cái, trong ánh mắt có thương tâm và một chút buồn phiền, lúc này mới an lòng quay người rời đi.

Cha Ân nhìn mẹ Cố rời đi xong, ông nhìn Cố Nguyên Hy vẻ mặt không hề thay đổi, nhưng lại rũ nhẹ mi mắt nằm trên giường, nói thế nào cũng không ngăn được cảm giác thương tiếc. Ông quay sang nhìn Ân Nguyên Thần, nói.

"Ra ngoài nói chuyện với cha một chút!"

Cha Ân nói xong liền quay đầu đi ra ngoài. Ân Nguyên Thần vẫn ở yên đó, bàn tay ức chế run rẩy vẫn nắm chặt tay Cố Nguyên Hy không buông, nhẹ giọng nói.

"Hy nhi chờ anh một chút nhé!"

Cố Nguyên Hy không nói gì, vẫn yên lặng rũ mắt. Chờ đến khi nghe được âm thanh đóng cửa mới mở mắt. Sau đáy mắt đầy vẻ phức tạp và có một chút mất mát không rõ. Cậu đưa tay xoa ngực, không hiểu sao lại cảm thấy rất khó chịu. Nguyên do là từ đâu, lẽ nào lại vì Ân Nguyên Thần?

Cố Nguyên Hy nhếch môi cười một cái. Cậu là người trưởng thành sớm, từ rất nhỏ đã có những suy nghĩ vượt quá những đứa trẻ bình thường. Vậy nên tính tình cậu cực kỳ lạnh nhạt, càng không thích dựa dẫm người khác, kể cả người đó có là mẹ Cố đi chăng nữa. Chỉ là, lần này dường như cậu đi chệch quỹ đạo rồi. Ân Nguyên Thần đã quá mức chăm sóc cậu, đó là lần đầu tiên cậu cảm nhận có người quan tâm mình hơn cả mẹ Cố. Cũng vì vậy mà cậu đã tự nhiên gỡ bỏ tất cả rào cản với Ân Nguyên Thần mà chính cậu cũng không hề hay biết. Lại không ngờ đến tận cùng mới nhận ra, Ân Nguyên Thần vốn là không quá thích cậu. Vậy anh ta quan tâm cậu, chăm sóc cậu như vậy là để làm gì chứ?

Ân Nguyên Thần đi ra ngoài, liền nhìn thấy cha Ân đang đứng dựa vào lan can bệnh viện, yên lặng hút thuốc. Anh lúc này tuy mới mười lăm tuổi, nhưng tính cách lại hoàn toàn là thuộc về người đàn ông trưởng thành, vậy nên mới lì lợm giữ im lặng, dựa vào lan can cách cha Ân không xa.

Cha Ân nhìn thấy Ân Nguyên Thần bước ra liền dập điếu thuốc đang hút dở, hai cha con cùng im lặng, không biết qua bao lâu, cha Ân mới quay đầu nhìn Ân Nguyên Thần, nói.

"Cha không biết tại sao con không chấp nhận Nguyên Hy. Nhưng cha cũng hiểu con không có thành kiến với nó, thậm chí hết mực quan tâm. Mong rằng, dù không thể coi thằng bé như em mình thật sự, thì con cũng đừng làm tổn hại thằng bé!"

Cha Ân nói xong cũng không cho Ân Nguyên Thần cơ hội nói gì, ông tiếp ngay.

"Con ở lại chăm thằng bé nhé! Bên ngoài có vệ sĩ trực đêm, cha về với Tiếp Hoan xem thế nào!"

Ân Nguyên Thần ban đầu nghe cha Ân nói anh suất nữa có một loại kích động muốn tỏ rõ lòng mình với cha Ân nhưng kết quả lại bị cha Ân chặn lại. Anh nắm chặt tay nhìn ông, cuối cùng cũng gật nhẹ đầu, chờ ông đi rồi mới quay người bước vào phòng bệnh. Vừa bước vào không nghĩ đến lại nhìn

thấy Cố Nguyên Hy đang ngồi dựa vào thành giường, ánh mắt đầy vẻ phức tạp. Cậu nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, đối mắt với Ân Nguyên Thần. Không khí giữa hai người rất trầm lắng, mãi đến khi Cố Nguyên Hy cất giọng nói. Đây dường như là lần đầu tiên cậu chủ động.

"Anh rất ghét tôi phải không?"

Ân Nguyên Thần sững sốt mở to mắt kinh ngạc khi nghe Cố Nguyên Hy nói. Anh kinh ngạc không phải vì cậu chủ động nói chuyện mà vì nội dung cậu nói. Ghét cậu? Làm sao có thể? Anh thương cậu còn không hết! Ân Nguyên Thần có thể chấp nhận bất cứ ai hiểu lầm, riêng Cố Nguyên Hy lại tuyệt đối không thể.

Ân Nguyên Thần bị câu nói của Cố Nguyên Hy kích động, anh rảo bước tiến lại, đứng trước mặt Cố Nguyên Hy vẫn đạm nhiên nhìn anh, vươn tay ôm cậu vào lòng.

"Hy nhi, em nghe cho rõ. Anh không muốn em là em trai anh không phải vì chán ghét em mà là anh muốn chúng ta có mối quan hệ sâu hơn thế. Bây giờ em không hiểu nhưng tương lai em sẽ hiểu. Em không được vì thế chán ghét anh, biết hay không?"

Cố Nguyên Hy bị Ân Nguyên Thần ôm chặt, cậu hơi ngẩn ra, nghe kỹ Ân Nguyên Thần nói không hiểu sao khỏe môi lại không có tự chủ nhếch lên, chính cậu cũng không hiểu nguyên do, tâm tình khó chịu lúc ban đầu cũng bình tĩnh trở lại. Được rồi, anh ta nói thế nào thì cứ như thế đi!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trưởng Thành

Mười bốn năm sau.....

Trong những năm gần đây, tập đoàn Ân thị đang ngày càng vươn xa, dưới tay điều hành của vị tổng giám đốc trẻ tuổi Ân Nguyên Thần ngày càng phát dương quang đại. Dường như, mỗi kế hoạch do người đàn ông này đề ra đều đem lại những thắng lợi tuyệt đối và gây nên sức ảnh hưởng cực kỳ lớn cho nền kinh tế kể cả khu vực và thế giới. Không ít lần những kế hoạch do người này đề ra bị người chuyên môn già dặn kinh nghiệm đánh giá là quá mức mạo hiểm và không có cách nào thành công, nhưng kết quả cuối cùng luôn nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, sau những lần mạo hiểm, danh tiếng của Ân thị vẫn không ngừng tăng lên và thành công lần ắt tất cả những uy hiếp, vươn lên thành tập đoàn đứng nhất khu vực và nằm trong top ba mươi những tập đoàn có sức ảnh hưởng nhất trên toàn thế giới. Người đàn ông tên Ân Nguyên Thần lãnh đạo tập đoàn cũng nhanh chóng được mệnh danh là một truyền kỳ không ai dám xâm phạm, nhưng cũng đồng thời là nhân vật khiến bao nhiêu người đem lòng mong nhớ. Đơn giản là vì anh ta cho đến năm hai mươi chín tuổi vẫn còn là một người đàn ông độc thân, thậm chí còn chưa bao giờ xuất hiện bất cứ tin đồn tình ái nào. Đây đúng là một đối tượng khiến cho không ít thiên kim giấu giếm, với hi vọng lấy được người đàn ông giàu có và mớ nổi được quan hệ với Ân thị. Chẳng qua, bất kể người ngoài vì anh ta âm ỉ ra sao, người đàn ông này vẫn chưa từng liếc mắt nhìn qua một lần, từ đầu đến cuối vẫn là gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng như điêu khắc, chưa từng biểu hiện một chút biểu cảm đặc biệt cho người nào khiến không ít người mỗi gãi chùn chân, đối tượng mơ mộng hảo huyền cũng vì thế mà càng ngày càng ít đi.

Mặc kệ người khác có nói gì về mình, người trong câu chuyện một chút cũng không hề quan tâm. Lúc này anh ta đang rải từng bước dài trên đường ra khỏi sân bay nước M, đi theo đằng sau là trợ lý Trương Tiểu Hạo đang kéo đồ đi theo. Hai người ăn ý một câu cũng không nói, làm không gian xung quanh gần như bị đông cứng vài độ, những người đứng gần đó vội vàng xách hành lý bỏ đi, giống như ý thức được mùi nguy hiểm từ con người đầy khí thế trước mắt.

Ân Nguyên Thần đang đi thì đột nhiên ngừng lại, điều này khiến Trương Tiểu Hạo không khống chế được tốc độ va vào lưng anh, khí thế vất vả lắm mới tạo ra được lại trở thành góc nghiêng, cậu vội vàng lùi về sau ba bước, sờ sờ mũi ngay góc nhìn tổng giám đốc mặt than đang mím nhẹ môi mỏng, quay đầu nhìn mình, thầm nghĩ mình đúng là chọc trúng tổ kiến lửa rồi, không biết anh ta sẽ dùng cách gì hành hạ cậu nữa đây?

Trương Tiểu Hạo kêu khổ thấu trời, lo sợ đến mức rụt rụt bả vai. Chẳng qua, những điều cậu tưởng tượng vậy mà lại không hề xảy ra, Ân Nguyên Thần cúi xuống nhìn bộ veston đang mặc lại nhìn màu sắc caravard, đến cái kẹp vàng trên caravart cũng nhìn thật kỹ, giống như không chắc chắn lắm quay đầu hỏi Trương Tiểu Hạo.

"Tiểu Hạo, cậu thấy hôm nay nhìn tôi thế nào? Thấy có ổn không?"

Trương Tiểu Hạo bị giọng nói lạnh lùng của Ân Nguyên Thần dọa sợ, sau khi hết kinh ngạc mới ngẫm nghĩ lại câu nói của anh ta, cảm thấy không hề có ý trách mắng mình mới tạm an tâm. Chỉ là, tổng giám đốc vừa mới nói cái gì vậy? Nhìn anh ấy có ổn không ư?

Trương Tiểu Hạo cảm thấy toàn thân mình đều muốn đổ mồ hôi lạnh. Theo như cậu nhớ, từ sáu năm trước khi anh ta đào cậu từ trong cái xóm đèn đỏ ngập tràn u tối, sau đó quảng cậu vào trường đại học, ra trường liền được đặc cách trở thành trợ thủ đắc lực bên người anh ta quả thực là chưa bao giờ nhìn thấy anh ta để ý đến vẻ bề ngoài của mình như vậy? Hôm nay tổng giám đốc không phải định đi hẹn hò đó chứ?

Trương Tiểu Hạo ngẫm nghĩ một hồi nhất thời có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, đôi mắt to tròn tỏa sáng nhìn chằm chằm Ân Nguyên Thần đang chỉnh sửa caravart, nhìn thế nào cũng thấy giống y như một người đàn ông khăn trang chuẩn bị đi gặp người tình. Tin tức này nếu như cậu bán cho tạp chí sẽ được bao nhiêu tiền đây!

Trương Tiểu Hạo đang mơ màng trong viễn cảnh hạnh phúc, lại đứng lúc bị hơi thở lạnh lùng khuếch đại bên cạnh đánh cho tan tành, vội vàng trở lại hiện thực, rất có chí khí nhìn Ân Nguyên Thần vài lần, gật đầu thật chắc nịch.

"Tổng giám đốc, anh vô cùng suất khí, vô cùng đẹp, quang mang chói lọi, anh tuần mê người..."

Trương Tiểu Hạo đem tất cả những từ ngữ cậu có thể nghĩ ra được đều đem gán hết lên người Ân Nguyên Thần. Đương nhiên đó đều là những lời lẽ hay ho, ca ngợi tổng giám đốc lên đến tận trời xanh. Thực tình cậu cũng không hề nói dối, tổng giám đốc quả thực rất tuần tú. Người ta nói có một loại người giống y hệt cái móc treo quần áo, loại đồ nào mặc trên người của người này đều có thể phát huy hết tất cả những vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong của nó. Ân Nguyên Thần vừa vặn chính là loại người này. Ở trên người anh ta không chỉ có sự thông minh trải đời vượt qua lứa tuổi mà khí chất còn rất cao quý đến mức không thể với tới, người khác chỉ cần nhìn vào sẽ không nhận được bị anh ta hấp dẫn. Người như vậy mà cũng có lúc không tự tin vào vẻ bề ngoài của mình ư?

"Tốt lắm! Cậu đến công ty xem xét sổ sách và tìm kiếm thông tin liên quan đến cuộc đấu giá mảnh đất ở Lâm viên đi!"

Trương Tiểu Hạo ngơ ngẩn nhìn Ân Nguyên Thần, đợi đến khi cậu hồi thần thì đã nhìn thấy anh ta lên chiếc siêu xe chờ sẵn từ bao giờ rồi đi, để lại cậu một mình bơ vơ ở cửa sân bay tức giận đến dậm chân. Tổng giám đốc, anh từ lúc nào trở nên không có trách nhiệm như vậy rồi hả? Đẩy hết mọi chuyện cho tôi như vậy, anh nhất định phải tăng phí công tác cho tôi mới được a!

Ân Nguyên Thần ngồi trên chiếc siêu xe, bàn tay chạm nhẹ lên gói quà được gói kỹ lưỡng bên cạnh mình, ánh mắt lóe lên tia sáng dịu dàng cùng ôn nhu hiếm thấy được. Hôm nay là ngày Hy nhi tốt nghiệp, anh nhất định phải cùng cậu trải qua một ngày này thật ý nghĩa...

Ân Nguyên Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại không nhận được chưa sót. Kiếp trước, ngày lễ tốt nghiệp của Cố Nguyên Hy cậu đã đặc biệt gửi thư mời đến cho anh, có lẽ lúc đó cậu thật sự khao khát có anh bên cạnh, nhưng anh lại không hề hay biết, mà chỉ một lòng suy nghĩ đến kế hoạch đấu giá khu đất ở Lâm viên. Để cậu một mình đứng ở sân trường chờ anh, chiều hôm đó trời mưa to, cậu cũng không rời đi, kết quả phát sốt đến gần bốn mươi độ. Chuyện này mãi về sau khi cha Ân gọi điện trách mắng anh mới biết được, chẳng qua lại cố chấp nói nhiều lời khó chịu, mạnh mẽ cắt máy...

Có lẽ lúc đó Hy nhi của anh đã tổn thương rất nhiều... Vậy nên, kiếp này anh nhất định phải bồi thường cho cậu! Để cậu được hạnh phúc vui vẻ nhất trong ngày lễ này...

Hy nhi, chờ anh.....

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Y Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nụ Cười Của Em

Đại học W, nước M.

Khi Ân Nguyên Thần đến đại học W, thì Cố Nguyên Hy đang bị vây giữa một rừng người. Tất cả đều là những cô gái xinh đẹp với đủ loại dòng máu. Ai này đều cười tươi như hoa, giờ mấy ánh camera muốn được chụp hình với cậu.

Cố Nguyên Hy từ đầu đến cuối đều trung ra vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng cũng không từ chối bọn họ, vậy nên, số người vây quanh cậu càng lúc càng đông, cơ hồ không đếm được nữa.

Ân Nguyên Thần nhìn thấy cảnh này trong lòng lập tức khó chịu. Rõ ràng là vị trí bên cạnh cậu chỉ có thể là của anh, nhưng vì cái gì lại đổi thành những người không biết xấu hổ này?

Năm nay trước, Cố Nguyên Hy nhận được học bổng đi du học ở nước M, ngành luật mà cậu thích. Ân Nguyên Thần thấy ái nhân mình nhìn từ nhỏ đến lớn cuối cùng cũng giương cánh muốn bay vốn đã có chút mất mát. Chỉ là anh không muốn cản trở con đường của cậu, đành phải tiễn cậu ra sân bay, nhìn mấy bay cất cánh mà lòng thì chơi vơi giữa khoảng không.

Những năm này, Ân Nguyên Thần tập trung khai thác thị trường ở nước M, thường cứ năm bữa nửa tháng lại đến đây khảo sát một lần. Nhưng có trời mới biết được, anh chỉ là muốn nhìn thấy Hy nhi nhà anh mà thôi.

Chính là, bên cậu có nhiều người hâm mộ như vậy sao anh lại chưa hề biết đến?

Ân Nguyên Thần thật sự rất tức giận, sắc mặt đang tốt đẹp vì sắp gặp được người yêu tan thành mây khói, thay vào đó là một vẻ mặt hầm hầm vô cùng khó xem, khí lạnh làm áp suất xung quanh giảm xuống triệt để, đem đám con gái không có định lực dọa chạy tứ tán. Không bao lâu sau, bên cạnh Cố Nguyên Hy đã khôi phục lại yên tĩnh, đối mặt với người đàn ông đã thay đổi thành một mặt dịu dàng ôn nhu.

"Hy nhi, nhớ anh không?"

Ân Nguyên Thần chính là mặt dày như thế này. Năm năm nay, mỗi lần anh đến thăm cậu đều hỏi cậu có nhớ anh hay không, dù cho kết quả luôn là "không" thì cũng không chút nản lòng. Bởi lẽ, anh biết rằng, người con trai này chỉ là ngại ngùng không muốn thừa nhận mà thôi. Cậu ngạo kiều, cậu lạnh nhạt, cậu nhếch môi cười nhẹ,... Tất cả đều được anh thu vào trong mắt. Cả đời này anh tình nguyện sùng cậu lên tới trời... Chỉ vì một ánh mắt của cậu, ánh mắt cậu dành cho anh khác hẳn những người khác mà trả giá tất cả, hoàn toàn không hối tiếc.

Cố Nguyên Hy quay đầu trừng mắt với Ân Nguyên Thần, nhưng lần này lại không lạnh lùng nói ra chữ "không" như trước nữa. Cậu từ từ nhếch lên khóe môi, đem những bó hoa trong tay được người ta tặng dúi vào lòng Ân Nguyên Thần, một mặt kéo lấy máy ảnh anh chuẩn bị sẵn, nghiêng người tựa vào vai anh chụp một tấm, sau đó lại quăng máy ảnh vào tay anh, bước chân đi thẳng trước.

Ân Nguyên Thần bị những hành động liên tiếp của cậu chọc cho buồn cười, cúi đầu nhìn tấm ảnh trong máy. Người thiếu niên trong ảnh mấy năm nay đã chứng chắc không ít, khóe môi luôn đắm xuống đối diện người khác lúc này hơi cong lên, ánh mắt phát ra tia sáng lấp lánh hút hồn. Người này sao có thể khả ái như thế được? Đến bây giờ cậu vẫn nhớ tới chuyện anh mè nheo đòi chụp ảnh với cậu trong lễ tốt nghiệp...

Cười thật rồi...

Ân Nguyên Thần vươn ngón tay vuốt ve nụ cười nhẹ gần như không có của người trong ảnh, khóe môi cũng không nhìn được cong lên. Ai cũng không biết, hi vọng lớn nhất của anh trên đời này không phải là đạt được cái gì, mà chỉ cần được nhìn thấy Hy nhi của anh vui vẻ tươi cười khi ở bên cạnh anh mà thôi.

Mười bốn năm... Rốt cuộc cũng chờ được! Tuy chưa được tươi tắn cho lắm, nhưng anh vốn là người không biết nản lòng. Anh không tin cậu vĩnh viễn không mở lòng ra với anh.....

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi - Lạc Ý Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.